

Thai: Unlocked Literal Bible for Mark

Formatted for Translators

©2022 Wycliffe Associates

Released under a Creative Commons Attribution-ShareAlike 4.0 International License.

Bible Text: The English Unlocked Literal Bible (ULB)

©2017 Wycliffe Associates

Available at <https://bibleineverylanguage.org/translations>

The English Unlocked Literal Bible is based on the unfoldingWord® Literal Text, CC BY-SA 4.0. The original work of the unfoldingWord® Literal Text is available at <https://unfoldingword.bible/ult/>.

The ULB is licensed under the Creative Commons Attribution-ShareAlike 4.0 International License.

Notes: English ULB Translation Notes

©2017 Wycliffe Associates

Available at <https://bibleineverylanguage.org/translations>

The English ULB Translation Notes is based on the unfoldingWord translationNotes, under CC BY-SA 4.0. The original unfoldingWord work is available at <https://unfoldingword.bible/utn>.

The ULB Notes is licensed under the Creative Commons Attribution-ShareAlike 4.0 International License.

To view a copy of the CC BY-SA 4.0 license visit <http://creativecommons.org/licenses/by-sa/4.0/>

Below is a human-readable summary of (and not a substitute for) the license.

You are free to:

Share — copy and redistribute the material in any medium or format. Adapt — remix, transform, and build upon the material for any purpose, even commercially.

The licensor cannot revoke these freedoms as long as you follow the license terms.

Under the following conditions:

Attribution — You must attribute the work as follows: "Original work available at <https://BibleInEveryLanguage.org>."

Attribution statements in derivative works should not in any way suggest that we endorse you or your use of this work.

ShareAlike — If you remix, transform, or build upon the material, you must distribute your contributions under the same license as the original. No additional restrictions — You may not apply legal terms or technological measures that legally restrict others from doing anything the license permits.

Notices:

You do not have to comply with the license for elements of the material in the public domain or where your use is permitted by an applicable exception or limitation.

No warranties are given. The license may not give you all of the permissions necessary for your intended use. For example, other rights such as publicity, privacy, or moral rights may limit how you use the material.

MARK

Chapter 1

¹นี่คือจุดเริ่มต้นแห่งข่าวประเสริฐของพระเยซูคริสต์ พระบุตรของพระเจ้า²ตามที่เขียนในพระธรรมอิสยาห์ผู้เผยพระวจนะว่า "ดูเถิด เราจะส่งทูตของเรามาก่อนท่าน ผู้ที่จะไปเพื่อเตรียมทางไว้ให้ท่าน³ เสียงร้องของผู้หนึ่งในถิ่นทุรกันดารว่า "จงเตรียมทางขององค์พระผู้เป็นเจ้าให้พร้อมและทำทางของพระองค์ให้ตรงไป"

⁴ยอห์นก็มาและให้บัพติศมาอยู่ในถิ่นทุรกันดารและเทศนาการบัพติศมาเรื่องการกลับใจเพื่อได้รับการยกโทษความผิดบาป⁵ประชาชนทั่วทั้งแคว้นยูเดียและเยรูซาเล็มก็พากันไปหาเขา เพื่อสารภาพบาปของตนเองโดยให้พวกเขาได้รับบัพติศมาในแม่น้ำจอร์แดน⁶ยอห์นสวมเสื้อผ้าที่ทำจากขนอูฐ และคาดเอวด้วยเข็มขัดหนัง เขากินจี่จั่นและน้ำผึ้งป่าเป็นอาหาร

⁷ยอห์นประกาศว่า "จะมีท่านอีกผู้หนึ่งที่จะมาภายหลังข้าพเจ้า พระองค์ทรงยิ่งใหญ่กว่าข้าพเจ้า ข้าพเจ้าไม่คู่ควรแม้แต่จะก้มลงแก้เชือกกรองเท้าของพระองค์⁸ ข้าพเจ้าให้บัพติศมาท่านด้วยน้ำ แต่พระองค์ผู้นี้จะให้บัพติศมาแก่ท่านโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์"

⁹อยู่มาวันหนึ่ง พระเยซูเสด็จมาจากนาซาเร็ธ แคว้นกาลิลี และพระองค์ได้รับบัพติศมาจากยอห์นในแม่น้ำจอร์แดน¹⁰ขณะที่พระเยซูเสด็จขึ้นจากน้ำ พระองค์เห็นท้องฟ้าแยกออก และพระวิญญาณเหมือนอย่างนกพิราบเสด็จลงมาประทับเหนือพระองค์¹¹มีเสียงจากสวรรค์นั้นว่า "ท่านเป็นบุตรที่รักของเรา เราชอบใจท่านมาก"

¹²จากนั้นพระวิญญาณดลใจพระองค์เข้าไปในถิ่นทุรกันดาร¹³พระองค์ทรงอยู่ที่ถิ่นทุรกันดารเป็นเวลาสี่สิบวัน ทรงถูกซาตานทดลอง พระองค์อยู่กับเหล่าสัตว์ป่าและมีทูตสวรรค์คอยดูแลพระองค์

¹⁴หลังจากที่ยอห์นถูกจับ พระเยซูเสด็จเข้าไปประกาศข่าวประเสริฐของพระเจ้าในแคว้นกาลิลี¹⁵พระองค์ตรัสว่า "เวลามาถึงแล้ว อาณาจักรของพระเจ้าก็อยู่ใกล้ จงกลับใจและเชื่อในข่าวประเสริฐเถิด"

¹⁶เมื่อพระองค์กำลังเดินทางผ่านไปที่ริมทะเลสาบกาลิลี พระองค์ทรงเห็นซีโมนและอันดรูว์น้องชายของซีโมนกำลังหย่อนอวนลงในทะเลสาบเพราะพวกเขาเป็นชาวประมง¹⁷พระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า "มาเถิด จงตามเรามา แล้วเราจะให้ท่านเป็นผู้จับคนเหมือนดังจับปลา"¹⁸แล้วพวกเขาก็ทิ้งอวนและติดตามพระองค์ไปโดยทันที

¹⁹เมื่อพระเยซูเสด็จต่อไปอีกหน่อย พระองค์เห็นยาขอบบุตรของเศเบดีและยอห์นน้องชายของเขา พวกเขากำลังซ่อมอวนอยู่ในเรือ²⁰พระองค์จึงเรียกพวกเขา และพวกเขาจึงทิ้งเศเบดีบิดาของพวกเขาไปกับพวกคนงานไว้ในเรือแล้วติดตามพระองค์ไป

²¹แล้วพวกเขามายังคาเปอร์นาอุม และในวันสะบาโตพระเยซูเสด็จเข้าไปในธรรมศาลาและเทศนาสั่งสอน²²ผู้คนประหลาดใจกับคำสอนของพระองค์ เพราะพระองค์ทรงสอนเขาในฐานะผู้ที่มีสิทธิอำนาจและไม่เหมือนพวกธรรมจารย์

²³ในเวลานั้นเอง มีชายคนหนึ่งในธรรมศาลาที่มีวิญญาณโสโครกสิงอยู่ร้องออกมา²⁴มันร้องตะโกนว่า "พระเยซู ชาวนาซาเร็ธ พระองค์จะทำอะไรกับเรา? พระองค์จะมาทำลายเราหรือ? ข้ารู้แน่ว่าพระองค์เป็นใคร พระองค์คือองค์ผู้บริสุทธิ์ของพระเจ้า"²⁵พระเยซูสั่งห้ามวิญญาณร้ายนั้นและตรัสว่า "จงเงียบเสียและออกมาจากเขา"²⁶วิญญาณโสโครกนั้นจึงทำให้เขาล้มลงและออกจากเขาขณะที่ครีดยังร้องเสียงดัง

²⁷ประชาชนทั้งปวงพากันประหลาดใจ ดังนั้นเขาจึงถามกันว่า "นี่มันอะไรกัน? เป็นคำสอนใหม่ที่ประกอบด้วยสิทธิอำนาจอย่างนั้นหรือ? เขาสามารถสั่งให้เหล่าวิญญาณร้ายออกไปและพวกมันก็เชื่อฟังเขา"²⁸แล้วข่าวเรื่องของพระองค์ก็แพร่กระจายออกไปทั่วทุกที่ทั้งแคว้นกาลิลี

²⁹หลังจากที่ออกมาจากธรรมศาลาแล้ว พวกเขาพากันไปที่บ้านของซีโมนและอันดรูว์ โดยมียาขอบและยอห์นไปด้วย³⁰เวลานั้นแม่ยายของซีโมนกำลังนอนป่วยด้วยไข้สูง พวกเขาจึงบอกเรื่องของเธอกับพระเยซู³¹ดังนั้นพระองค์จึงมาจับมือของเธอ และพายุเธอขึ้น เธอก็หายป่วย และเธอก็เริ่มปรนนิบัติพวกเขา

³²ในเย็นวันนั้นหลังจากที่ดวงอาทิตย์ลับฟ้า ผู้คนพาคนป่วยหรือคนที่ถูกวิญญาณร้ายเข้าสิงมาหาพระองค์³³ผู้คนที่เมืองพากันมาอยู่ที่หน้าประตู³⁴พระองค์ได้รักษาคนป่วยจำนวนมากให้หายจากโรคต่างๆ และขับไล่วิญญาณร้ายจำนวนมากให้ออกไป แต่พระองค์ไม่ให้วิญญาณร้ายเหล่านั้นพูดอะไร เพราะพวกมันรู้จักพระองค์

³⁵พระองค์ตื่นตั้งแต่เช้าตรู่ถึงๆ ที่ยังมีดอยู่ พระองค์เสด็จออกไปยังที่เขียบสงบแล้วพระองค์อธิษฐานอยู่ที่นั่น³⁶ซีโมนและบรรดาคนที่อยู่กับเขาก็พากันออกตามหาพระองค์³⁷เมื่อพวกเขาพบพระองค์ก็ทูลว่า "ทุกคนกำลังตามหาพระองค์กันอยู่"

³⁸พระองค์ตรัสว่า "ให้เราไปที่อื่น ออกไปยังเมืองที่อยู่รายรอบเถิด เพื่อที่เราจะได้ประกาศที่นั่นด้วย ที่เรามาที่นี่น่ะเอง"³⁹พระองค์ออกไปทั่วทั้งแคว้นกาลิลี เข้าไปสั่งสอนในธรรมศาลาของพวกเขาและขับไล่เหล่าวิญญาณร้ายออก

⁴⁰มีชายโรคเรื้อนคนหนึ่งมาหาพระองค์ เขาคุกเข่าและกูลขอร้องกับพระองค์ว่า "ถ้าหากพระองค์เต็มใจ ข้าพระองค์ก็จะหายจากโรคได้"⁴¹พระเยซูเปี่ยมด้วย

Chapter 2

ความเมตตาของพระเจ้าจึงยื่นมือของพระองค์ออกไปแตะต้องตัวเขา และตรัสกับเขาว่า "เราเต็มใจ จงหายจากโรคเถิด"⁴² ทันใดนั้นโรคเรื้อรังก็หายไปจากเขาและเขาก็กลับเป็นปกติ

⁴³ พระเยซูก็จับเขาอย่างเคร่งครัดแล้วส่งเขาไป⁴⁴ พระองค์ตรัสกับเขาว่า "จงอย่าพูดอะไรกับใครโดยเด็ดขาด แต่จงไปแสดงตนกับปุโรหิตและถวายเครื่องบูชาสำหรับการหายจากโรคของท่าน ตามที่โมเสสสั่งก็เพื่อเป็นพยานให้กับคนเหล่านั้น"

⁴⁵ แต่เมื่อเขาออกไปแล้วนั้น ก็ประกาศเรื่องนี้ให้คนอื่นทราบไปทั่ว จนพระเยซูไม่สามารถเข้าไปในเมืองได้อย่างเปิดเผย แต่พระองค์ประทับอยู่ในที่เปลี่ยวข้างนอก กระนั้นผู้คนจากทุกหนทุกแห่งก็ยังมาเข้าเฝ้าพระองค์

Chapter 2

¹ หลังจากนั้นไม่กี่วัน เมื่อพระองค์เสด็จกลับมายังคาเปอร์นาอุมอีก ผู้คนได้ยืมว่าพระองค์ประทับอยู่ที่บ้าน² ดังนั้น ผู้คนจำนวนมากจึงมาชุมนุมกันจนไม่มีที่ว่างแม้แต่ที่ประตู และพระเยซูทรงกล่าวพระวจนะแก่พวกเขา

³ แล้วมีชายสี่คนกำลังหามชายคนหนึ่งที่เป็นอัมพาตมาหาพระองค์⁴ เมื่อพวกเขาไม่สามารถเข้ามาใกล้พระองค์ได้ เนื่องจากมีฝูงชนเบียดเสียดกันอยู่ พวกเขาจึงร้องลั่นจากที่อยู่เหนือที่พระเยซูประทับอยู่ และหลังจากนั้นพวกเขาเปิดหลังคาออกเป็นช่อง พวกเขาหย่อนที่นอนที่คนที่เป็นอัมพาตนอนอยู่ลงมา

⁵ เมื่อเห็นความเชื่อของพวกเขา พระเยซูจึงตรัสกับชายคนที่เป็นอัมพาตคนนั้นว่า "ลูกเอ๋ย บาปของเจ้าได้รับการอภัยแล้ว"⁶ พวกธรรมาจารย์บางคนนั่งอยู่ที่นั่น และพวกเขาก็คิดอยู่ในใจของพวกเขาว่า⁷ "ชายคนนี้อย่างไรจึงได้หาย? เขากำลังหมิ่นประมาทพระเจ้า แล้วใครที่สามารถยกโทษบาปได้้นอกจากพระเจ้าเพียงผู้เดียว?"

⁸ ทันใดนั้น พระเยซูทรงทราบว่า พวกเขากำลังคิดอะไรอยู่ พระองค์จึงตรัสกับพวกเขาว่า "ทำไมพวกท่านจึงคิดเรื่องนี้อยู่ในใจของพวกท่านเล่า?⁹ อะไรจะง่ายกว่ากันที่จะบอกชายคนที่เป็นอัมพาตคนนั้นว่า บาปของเจ้าได้รับการอภัยแล้ว หรือบอกว่าจงลุกขึ้นหอบที่นอนของเจ้า และเดินไป?"

¹⁰ แต่เพื่อที่พวกท่านจะรู้ว่า บุตรมนุษย์มีสิทธิอำนาจบนโลกที่จะยกโทษบาปได้" พระองค์จึงตรัสกับคนที่เป็นอัมพาตว่า¹¹ "เราบอกเจ้าว่า จงลุกขึ้นแล้วหอบเสื่อของเจ้า และกลับไปบ้านของเจ้า"¹² เขาก็ลุกขึ้นแล้วหอบเสื่อในทันที และกลับไปบ้านต่อหน้าต่อตาทุกคน ดังนั้น พวกเขาทุกคนต่างก็ประหลาดใจ แล้วพวกเขาก็สรรเสริญพระเจ้า และพวกเขาพูดว่า "พวกเราไม่เคยเห็นอะไรเช่นนี้เลย"

¹³ พระองค์เสด็จไปที่กะเลสาบอีกครั้ง และฝูงชนได้เข้ามาหาพระองค์ และพระองค์ทรงสั่งสอนพวกเขา¹⁴ ขณะที่พระองค์ทรงดำเนินไป พระองค์ทรงเห็นเลวีบุตรอัลเฟอัสกำลังนั่งอยู่ที่เดิมที่เก็บภาษี และพระองค์ตรัสกับเขาว่า "จงตามเรามา" เขาก็ลุกขึ้นและตามพระองค์ไป

¹⁵ และขณะที่พระเยซูกำลังรับประทานอาหารที่บ้านของเลวี พวกคนเก็บภาษีและคนบาปหลายคนกำลังรับประทานอาหารร่วมกับพระองค์และสาวกของพระองค์ มีคนจำนวนมากและพวกเขาได้ติดตามพระองค์¹⁶ เมื่อพวกธรรมาจารย์ซึ่งเป็นพวกฟาริสีได้เห็นพระเยซูทรงรับประทานอาหารร่วมกับพวกคนบาป และพวกคนเก็บภาษี พวกเขาจึงพูดกับเหล่าสาวกของพระองค์ว่า "ทำไมเขาจึงรับประทานอาหารร่วมกับพวกคนเก็บภาษีและคนบาปเหล่านี้?"

¹⁷ เมื่อพระเยซูทรงได้ยินเช่นนี้ พระองค์จึงตรัสกับพวกเขาว่า "คนที่ร่างกายแข็งแรงดีไม่ต้องการหมอ คนป่วยเท่านั้นที่ต้องการหมอ เราไม่ได้มาหาคนที่เรียกว่าเป็นคนชอบธรรม แต่มาหาคนที่เป็นคนบาป"

¹⁸ ขณะที่สาวกของยอห์นและพวกฟาริสีกำลังอดอาหาร และบางคนมาหาและพูดกับพระองค์ว่า "ทำไมสาวกของยอห์นและสาวกของพวกฟาริสีอดอาหาร แต่สาวกของท่านถึงไม่อดอาหาร?"¹⁹ พระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า "พวกเพื่อนเจ้าบ่าวจะอดอาหารในขณะที่เจ้าบ่าวยังอยู่กับพวกเขาหรือ? トラบเท่าที่เจ้าบ่าวยังอยู่กับพวกเขา พวกเขาจึงไม่ต้องอดอาหาร

²⁰ แต่เมื่อวันหนึ่งมาถึง เมื่อเจ้าบ่าวถูกรับไปจากพวกเขา และในวันนั้นพวกเขาจะอดอาหาร"²¹ ไม่มีใครเย็บเศษผ้าใหม่ลงบนเสื้อผ้าเก่า ซึ่งจะทำให้รอยปะฉีกออกจากเสื้อผ้าเก่า ผ้าใหม่ขาดออกจากผ้าเก่าและรอยขาดจะกว้างมากขึ้น

²² ไม่มีใครใส่เหล้าจุ่นใหม่ไว้ในถุงหนังเก่า เพราะการทำให้เช่นนั้นจะเป็นการทำให้ถุงหนังขาด และทั้งเหล้าจุ่นและถุงหนังก็จะเสียไป แทนที่จะทำเช่นนั้น จงใส่เหล้าจุ่นใหม่ในถุงหนังใหม่"

²³ ในวันสะบาโต พระเยซูทรงดำเนินผ่านทุ่งนา และพวกสาวกก็เริ่มเด็ดรวงข้าว²⁴ พวกฟาริสีจึงถามพระองค์ว่า "ดูสิ ทำไมพวกเขาจึงทำสิ่งที่ผิดกฎของวันสะบาโต?"

²⁵ พระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า "พวกท่านไม่เคยอ่านว่าดาวิดได้ทำอะไรในคราวที่เขาลำบากและหิว ทั้งเขาและพวกคนของเขา²⁶ เขาได้ไปที่พระนิเวศน์ของพระเจ้าในเวลาที่เขาบิหารยารับเป็นมหาปุโรหิต และกินขนมปังหน้าพระพักตร์ ซึ่งเป็นการทำผิดกฎบัญญัติสำหรับใครก็ตามที่กิน ยกเว้นพวกปุโรหิตเท่านั้น และเขาก็ยังให้แก่นคนที่อยู่กับเขาด้วยได้อย่างไร?"

²⁷ พระเยซูตรัสว่า "วันสะบาโตได้สร้างไว้เพื่อมนุษย์ ไม่ได้สร้างมนุษย์เพื่อวันสะบาโต"²⁸ เพราะเหตุนี้ บุตรมนุษย์เป็นเจ้าเหนือวันสะบาโตด้วย"

Chapter 3

¹อีกครั้งที่พระเยซูเข้าไปในธรรมศาลาและที่นั่นมีชายคนหนึ่งมือสับ²มีบางคนจึงจับผิดพระองค์ว่าพระองค์จะรักษาชายคนนั้นในวันสะบาโตหรือไม่ ทั้งนี้ก็เพื่อว่าพวกเขาจะได้กล่าวหาพระองค์

³พระเยซูพูดกับชายที่มีมือสับนั้นว่า "ลุกขึ้นและยืนที่ตรงกลางของทุกคน"⁴ต่อมาพระองค์ตรัสกับคนทั้งหลายว่า "เป็นสิ่งที่ถูกต้องตามกฎหมายหรือไม่ที่จะทำสิ่งดีในวันสะบาโตหรือทำสิ่งร้าย ที่จะช่วยชีวิตคนหรือจะให้เขาตาย?" แต่พวกเขาทั้งหลายได้แต่นิ่งเงียบ

⁵พระองค์มองดูรอบๆ พวกเขาด้วยความโกรธและพระองค์เศร้าใจอย่างยิ่งต่อใจที่แข็งกระด้างของพวกเขาและพระองค์ตรัสกับชายคนนั้นว่า "จงเหยียดมือของเจ้าออกมา" เขาก็เหยียดมือออกมา แล้วมือของเขาก็หายเป็นปกติ⁶พวกฟาริสีจึงออกไปและเริ่มวางแผนร้ายกับพวกเฮโรดกันที่ว่าพวกเขาจะทำการอย่างไรกับถึงจะให้พระองค์ตายได้

⁷ต่อมาพระเยซูพร้อมด้วยเหล่าสาวกของพระองค์ไปที่กะเล และมีฝูงชนจำนวนมากตามพระองค์มาทั้งจากกาสิลีและจากยูเดีย⁸และจากเยรูซาเล็มและจากอิุดเมอา และจากที่ไกลออกไปของจอร์แดนและรอบๆ เมืองโทรและไซดอน เมื่อพวกเขาได้ยินสิ่งที่พระองค์ได้กระทำฝูงชนมากมายจึงได้มาหาพระองค์

⁹พระองค์จึงได้ขอให้เหล่าสาวกเตรียมเรือเล็กลำหนึ่งไว้ให้กับพระองค์เนื่องจากฝูงชนและเพื่อว่าพวกเขาจะไม่เบียดเสียดพระองค์¹⁰เนื่องจากพระองค์ได้รักษาคคนเป็นอันมากทำให้คนที่เจ็บป่วยพยายามเบียดเสียดพระองค์เพื่อจะได้แตะต้องพระองค์

¹¹เมื่อใดก็ตามที่พวกวิญญาณชั่วเห็นพระองค์ พวกมันก็หนีหน้าหอบกราบพระองค์และร้องออกมา และพวกมันพูดว่า "พระองค์เป็นพระบุตรของพระเจ้า"¹²พระองค์จึงสั่งห้ามพวกมันว่าอย่าเปิดเผยว่าพระองค์คือผู้ใด

¹³พระองค์เสด็จขึ้นไปตามภูเขาและพระองค์ทรงเรียกบรรดาคนที่พระองค์ต้องการพบ และคนเหล่านั้นก็มาหาพระองค์¹⁴พระองค์แต่งตั้งคนสิบสองคน (ซึ่งพระองค์เรียกว่าอัครทูต) เพื่อที่พวกเขาจะได้อยู่กับพระองค์และพระองค์จะได้ส่งพวกเขาออกไปประกาศ¹⁵และทรงให้มีสิทธิอำนาจที่จะขับผีออกได้¹⁶แล้วพระองค์ทรงแต่งตั้งสาวกสิบสองคนได้แก่ ซีโมนซึ่งพระองค์ทรงประทานอีกชื่อว่าเปโตร

¹⁷ยากอบบุตรของเศเบดีและยอห์นน้องชายของยากอบซึ่งพระองค์ทรงประทานอีกชื่อว่าโอบาเนอเยหมายถึงลูกฟ้าร้อง¹⁸และอันดรูว์ ฟิลิป บาร์โธโลมิว มักธีว โธมัส ยากอบบุตรของอัลเฟอัส ธัดเดอัส ซีโมนพรรคชาตินิยม¹⁹และยูดาสอิสคาริโอท ผู้ซึ่งทรยศพระองค์

²⁰ต่อมาเมื่อพระองค์ที่บ้าน และฝูงชนก็ยังชุมนุมกันอีก จนพวกเขาไม่สามารถรับประทานอาหารได้²¹เมื่อครอบครัวของพระองค์ได้ยินเรื่องนี้พวกเขาก็มาเพื่อจะรังพระองค์ไว้ เพราะพวกเขาพูดว่า "พระองค์เสียสติไปแล้ว"²²พวกธรรมาจารย์ที่มาจากเยรูซาเล็มพูดว่า "เขาถูกเบเอลเซบูลเข้าสิง" และ "ที่ขับผีออกได้ โดยเขาใช้อำนาจของนายผีนั้น"

²³พระเยซูจึงเรียกพวกเขามาหาพระองค์และตรัสเป็นคำอุปมาว่า "ซาตานจะขับซาตานออกไปได้อย่างไร?²⁴หากอาณาจักรใดแตกแยกกันแล้ว อาณาจักรนั้นก็ไม่อาจตั้งอยู่ได้²⁵ หากครัวเรือนใดแตกแยกกันเองแล้ว ครอบครัวนั้นก็ไม่อาจตั้งอยู่ได้

²⁶หากซาตานลุกขึ้นต้านตนเองและแตกแยกกัน มันก็ต้องอยู่ไม่ได้ แต่จุดจบมาถึงแล้ว²⁷แต่ไม่มีใครจะเข้าไปในบ้านของคนที่ยึดมั่นและปล้นทรัพย์ของเขาไปได้หากไม่ได้จับคนที่แข็งแรงนั้นมัดเสียก่อน แล้วเขาจึงจะเข้าไปปล้นบ้านของคนนั้นได้

²⁸เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ความพิสดารทุกอย่างและคำมั่นประมาทที่เขากล่าวนั้น จะทรงโปรดยกให้บุตรทั้งหลายของมนุษย์ได้²⁹แต่ใครก็ตามที่ห่มพระวิญญาณบริสุทธิ์จะไม่ได้รับการยกโทษ แต่จะมีความพิสดารติดตามตลอดไป"³⁰พระเยซูตรัสเช่นนี้เพราะพวกเขาพูดกันว่า "พระองค์มีวิญญาณชั่วเข้าสิง"

³¹ต่อมามารดาและพี่น้องของพระองค์มาหาและรออยู่ด้านนอก พวกเขาส่งคนเข้าไปทูลเรียกพระองค์³²ในขณะที่ฝูงชนนั้นล้อมรอบพระองค์อยู่ พวกเขาทูลพระองค์ว่า "มารดาและพี่น้องของท่านอยู่ที่ด้านนอก และพวกเขากำลังมองหาท่าน"

³³พระองค์ตรัสตอบเขาว่า "ใครกันที่เป็นมารดาและพี่น้องของเรา?"³⁴พระองค์มองดูรอบๆ ไปยังผู้คนที่นั่งล้อมรอบพระองค์อยู่และตรัสว่า "จงมองดู นี่คือนมารดาและพี่น้องของเรา"³⁵ผู้ใดก็ตามที่ทำตามพระประสงค์ของพระเจ้า ผู้นั้นคือพี่น้องชายหญิงและมารดาของเรา"

Chapter 4

¹พระองค์ทรงเริ่มสั่งสอนที่ชายฝั่งทะเลอีก และฝูงชนรุมล้อมพระองค์แน่นขนัด พระองค์จึงได้เสด็จลงไปในเรือที่กะเลและทรงนั่งลงในเรือ ส่วนฝูงชนทั้งหมดก็อยู่บนชายฝั่งทะเล²พระองค์ทรงสั่งสอนหลายสิ่งด้วยคำอุปมา และในคำสอนของพระองค์พระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า

³"จงฟังเถิด มีชาวบางคนหนึ่งออกไปหว่านเมล็ด⁴ขณะที่เขาคว่านเมล็ดลงไปนั้น บางเมล็ดก็ตกลงบนถนนแล้วนกก็มาจิกกินเสีย⁵ บางเมล็ดร่วงหล่นลงบนพื้นหินซึ่งมีดินไม่มาก พืชนั้นก็งอกขึ้นมาในทันทีเนื่องจากมีดินไม่ลึกมากนัก

⁶แต่เมื่อเจอกับแสงแดดพืชนั้นก็ไหม้เกรียมเหี่ยวแห้งไปเนื่องจากไม่มีราก⁷ บางเมล็ดตกไปยังท่ามกลางพงหนาม ต้นหนามก็งอกขึ้นมาปกคลุมเสียและไม่เกิดผล

⁸บางเมล็ดก็ตกยังพื้นดินที่ดี ซึ่งทำให้พืชนั้นเจริญเติบโตและเกิดผลสามสิบเท่าบ้าง หกสิบเท่าบ้าง และหนึ่งร้อยเท่าบ้าง"⁹ แล้วพระองค์ตรัสว่า "ใครมีหู จงฟังเถิด"

¹⁰เมื่อพระเยซูอยู่ตามลำพัง ผู้ซึ่งใกล้ชิดพระองค์และสาวกทั้ง 12 คน ถามเกี่ยวกับคำอุปมา¹¹ พระองค์จึงตรัสแก่พวกเขาว่า "ข้อความลึกลับแห่งอาณาจักรของพระเจ้าทรงโปรดให้ท่านทั้งหลายรู้ได้ แต่ส่วนคนนอกนั้นถูกอย่างจะให้คำอุปมา¹² ดังนั้นเมื่อพวกเขาดูแล้วดูเล่า แต่ก็มองไม่เห็น และเมื่อพวกเขาฟังแล้วฟังเล่าก็ไม่เข้าใจ มีฉะนั้นพวกเขาจะหันมาและพระเจ้าจะทรงจ้องภัยให้พวกเขา"

¹³แล้วพระองค์ตรัสแก่พวกเขาว่า "พวกท่านยังไม่เข้าใจคำอุปมานี้หรือ? แล้วจะเข้าใจคำอุปมาอื่นๆ ทั้งหมดได้อย่างไร?"¹⁴ ชาวนาผู้ที่หว่านเมล็ดของต้นนั้น ก็คือผู้ที่หว่านพระวจนะ¹⁵ ซึ่งตกตามข้างถนนบ้าง ที่ซึ่งพระวจนะถูกหว่านลงไป แต่เมื่อพวกเขาได้ยินพระวจนะนั้น ชาตานิยามและเอาพระวจนะนั้นไปจากพวกเขาทันที

¹⁶พืชที่ซึ่งหว่านตกลงบนพื้นหินนั้น คือผู้ที่ได้ยินพระวจนะแล้วรับไว้ทันทีด้วยความชื่นชมยินดี¹⁷ และเนื่องจากพวกเขาไม่มีรากในตัวเอง จึงทนอยู่เพียงชั่วคราว เมื่อเจอกับความยากลำบากหรือการถูกข่มเหงเนื่องด้วยพระวจนะนั้นพวกเขา ก็เลิกละทิ้งในทันทีทันใด

¹⁸ส่วนพืชที่หว่านตกลงกลางพงหนาม คือคนเหล่านั้นที่ได้ยินพระวจนะ¹⁹ แต่ความกังวลของโลก ความหลอกลวงของทรัพย์สมบัติ และความโลภในสิ่งอื่นๆ ได้เข้ามาและปกคลุมพระวจนะนั้น จึงไม่เกิดผล²⁰ ส่วนพืชที่หว่านตกในดินดี ก็คือคนที่ได้ยินพระวจนะและรับไว้จึงเกิดผลสามสิบเท่าบ้าง หกสิบเท่าบ้าง และหนึ่งร้อยเท่าบ้าง"

²¹พระเยซูตรัสแก่พวกเขาว่า "ท่านนำตะเกียงเข้ามาในบ้านนั้นท่านนำมันไปวางไว้ใต้กระถางหรือว่าใต้เตียงนอนหรือ? ท่านนำมาและท่านย่อมวางไว้บนเชิงตะเกียง²² เช่นกันไม่มีสิ่งใดที่ถูกปิดซ่อนไว้จะไม่มีความลับใดจะไม่ถูกเปิดเผย²³ ถ้าใครมีหู จงฟังเถิด"

²⁴พระองค์ตรัสแก่พวกเขาว่า "ท่านจงเอาใจใส่ในสิ่งที่ท่านได้ยินให้ดี ด้วยว่าท่านจะตวงให้เขาด้วยกะชานอันใด พระองค์จะตวงให้ท่านด้วยกะชานอันนั้น ทั้งจะเพิ่มเติมให้ท่านอีก²⁵ เพราะว่าผู้ใดที่มีอยู่แล้วพระองค์ก็จะเพิ่มเติมให้อีก ส่วนผู้ที่ไม่มี แม้ที่เขาอยู่นั้นพระองค์ก็จะเอาไปเสียจากเขา"

²⁶แล้วพระองค์ตรัสว่า "แผ่นดินของพระเจ้าเป็นเหมือนชายคนหนึ่งซึ่งได้หว่านเมล็ดของเขาลงบนดิน²⁷ เมื่อเขากลับในตอนกลางคืนและตื่นขึ้นมาในตอนกลางวัน และเมล็ดก็งอก และเติบโตขึ้นอย่างไรเขาก็ไม่รู้²⁸ เพราะว่าแผ่นดินทำให้พืชนั้นเติบโตขึ้นเอง เป็นลำดับก่อน แล้วหลังจากนั้นก็ออกรวง ต่อจากนั้นก็จะมีเมล็ดข้าวจนเต็มรวง²⁹ เมื่อรวงข้าวสุก แล้วเขาก็เอาเกี่ยวไปเก็บเกี่ยวทันที เพราะว่าถึงฤดูเกี่ยวแล้ว"

³⁰พระองค์ตรัสอีกว่า "เราจะเปรียบเทียบแผ่นดินของพระเจ้ากับอะไรดีหรือจะยกอุปมาใดมาอธิบาย?"³¹ ซึ่งเปรียบเหมือนเมล็ดบัสตาร์ดเมื่อถูกหว่านลงไป ก็เล็กกว่าเมล็ดทั้งปวงทั่วทั้งแผ่นดิน³² แต่เมื่อถูกหว่านลงไปในดินก็เติบโตขึ้นและกลายเป็นต้นไม้ที่ใหญ่กว่าต้นไม้อื่นทั้งปวงในสวนนั้นและมันแผ่กิ่งก้านใหญ่ออกมาจึงทำให้บรรดานกในอากาศสามารถมาทำรังในร่มเงาได้"

³³พระองค์ตรัสสอนถ้อยคำเป็นคำอุปมาแบบนี้หลายอย่างแก่พวกเขาเท่าที่พวกเขาจะเข้าใจได้³⁴ และพระองค์ไม่ได้ตรัสสอนพวกเขาออกจากคำอุปมา แต่เมื่อพระองค์อยู่ลำพัง พระองค์ได้อธิบายทุกสิ่งให้เหล่าสาวกของพระองค์

³⁵ในวันนั้น เมื่อถึงเวลาเย็น พระองค์ตรัสแก่พวกเขาว่า "ให้พวกเขาเข้าไปพักผ่อนกันเถิด"³⁶ ขณะที่พวกเขาจะจากฝูงชนนั้น พวกเขาได้เชิญพระเยซูเสด็จลงเรือไปกับพวกเขา มีเรือลำอื่นๆ แล่นไปด้วยกับกับพระองค์³⁷ มีพายุใหญ่เกิดขึ้นและคลื่นก็พัดเข้าไปในเรือจนน้ำจะท่วมเรืออยู่แล้ว

³⁸แต่พระเยซูทรงบรรทมหลับนอนหลับอยู่ท้ายเรือ เหล่าสาวกของพระองค์จึงได้ปลุกพระองค์ขึ้นมาแล้วพูดว่า "พระอาจารย์ พระองค์ไม่ทรงเป็นห่วงว่าพวกเราทั้งหลายจะตายหรือ?"³⁹ พระองค์จึงทรงลุกขึ้นห้ามลมและตรัสกับทะเลว่า "จงสงบเงียบ" จากนั้นลมก็หยุดและเรียบสงบ

⁴⁰แล้วพระองค์ตรัสแก่พวกเขาว่า "ทำไมพวกเจ้าจึงกลัวนัก? พวกเจ้าไม่มีความเชื่อหรือ?"⁴¹ พวกเขาที่มีความรู้สึกเกรงกลัวเป็นอย่างมากและพูดกันว่า "ท่านผู้นี้เป็นใครหนอ แม้แต่ลมและทะเลยังเชื่อฟังท่าน?"

Chapter 5

¹พวกเขาเข้ามาอีกฟากหนึ่งของทะเลถึงเขตแดนเกรซา² เมื่อพระเยซูเสด็จออกจากเรือ ทันใดนั้นมีชายคนหนึ่งที่ถูกผีโสโครกเข้าสิงได้วิ่งออกมาจากอุโมงค์ฝังศพมาหาพระองค์

³ชายนั้นอาศัยอยู่ในอุโมงค์ฝังศพ ไม่มีผู้ใดสามารถเหนี่ยวรั้งเขาไว้ได้ แม้จะเอาโซ่ล่ามไว้ เขาถูกล่ามด้วยตรวนและโซ่อยู่หลายครั้ง เขาหักโซ่ออกและทำลายตรวนของเขาจนพัง ไม่มีผู้ใดที่มีกำลังพอที่ปราบเขาได้

⁵เขาคิดร้อง และเขาเชือดเชือดตนเองด้วยหินแหลมคมทั้งคืนทั้งวันในอุโมงค์ฝังศพและตามภูเขา⁶เมื่อเขาเห็นพระเยซูมาแต่ไกล เขาจึงวิ่งไปหาพระองค์และก้มกราบต่อพระองค์

⁷เขาร้องด้วยเสียงอันดังว่า "พระเยซู พระบุตรของพระเจ้าผู้สูงสุด ข้าเกี่ยวข้องอะไรกับท่านหรือ? ข้าขอร้องท่าน โดยพระเจ้า อย่างรمانข้าเลย"⁸เพราะพระองค์ได้ตรัสกับมันว่า "เจ้าโศโครก จงออกจากชายคนนี้"

⁹และพระองค์ตรัสถามมันว่า "เจ้าชื่ออะไร?" มันตอบพระองค์ว่า "ข้าชื่อกองเพราะพวกเรามีจำนวนมาก"¹⁰มันขอร้องพระองค์ซ้ำแล้วซ้ำเล่าไม่ให้ขับพวกมันออกไปจากเขตแดนนั้น

¹¹มีฝูงฝูงใหญ่กำลังหากินอยู่บนเนินเขา¹²และพวกมันขอพระองค์ว่า "โปรดให้เราเข้าไปสิงอยู่ในฝูงสุกรเถิด"¹³ดังนั้นพระองค์จึงทรงอนุญาตตามนั้น พวกผีโสโครกจึงออกมาและเข้าไปสิงอยู่ในฝูงสุกร และพวกมันได้วิ่งกระโจนลงหน้าผาชันลงสู่ทะเล และจมน้ำตายในทะเลประมาณสองพันตัว

¹⁴พวกคนเลี้ยงสุกรได้วิ่งหนีไปและเล่าสิ่งที่เกิดขึ้นให้แก่คนที่อยู่ในเมืองและตามชนบทฟัง ดังนั้นคนทั้งปวงจึงพากันออกมาดูสิ่งที่เกิดขึ้น¹⁵แล้วพวกเขาจึงมาหาพระเยซู และพวกเขาได้เห็นชายที่ถูกผีทั้งกองสิงอยู่นั้นกำลังนั่งสงบอยู่ เขาสวมเสื้อผ้าและมีสติกลับคืนมา และพวกเขาก็กลัว

¹⁶ผู้ที่เห็นสิ่งที่เกิดขึ้นกับชายที่ถูกผีสิงได้เล่าเหตุการณ์ให้พวกเขาฟัง และพวกเขาก็บอกเรื่องราวเกี่ยวกับฝูงสุกรด้วย¹⁷แล้วพวกเขาก็เริ่มขอร้องพระองค์ให้ออกไปจากเขตแดนของพวกเขา

¹⁸เมื่อพระองค์เสด็จลงเรือ ชายที่เคยถูกผีสิงขอร้องพระองค์ให้เขาไปกับพระองค์ด้วย¹⁹แต่พระเยซูไม่ทรงอนุญาต พระองค์ตรัสกับเขาว่า "จงกลับไปยังบ้านของเจ้าและผู้คนของเจ้า และจงเล่าให้พวกเขาฟังถึงสิ่งที่องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงกระทำแก่เจ้า และที่พระองค์ทรงสำแดงพระเมตตาให้แก่เจ้าอย่างไร"²⁰ดังนั้นเขาจึงจากไปและเริ่มต้นประกาศความยิ่งใหญ่ที่พระเยซูได้ทรงกระทำแก่เขาในแคว้นเดคาโปลิสและทุกคนก็พากันประหลาดใจ

²¹เมื่อพระเยซูลงเรือข้ามฟากไปยังอีกฝั่ง ขณะที่พระองค์อยู่ริมทะเล ได้มีฝูงชนเป็นอันมากรวมตัวกันรายล้อมพระองค์²²มีนายธรรมศาลาคนหนึ่งชื่อไยรัสเข้ามา เมื่อเขาเห็นพระองค์ก็ได้ก้มลงแทบพระบาทของพระองค์²³เขารบเร้าขอร้องพระองค์หลายต่อหลายครั้งว่า "ลูกสาวของข้าพระองค์ใกล้จะตายแล้ว ข้าพระองค์ขอพระองค์ได้โปรดเสด็จไปและวางมือของพระองค์บนตัวเธอเพื่อว่าเธอจะหายดีและมีชีวิต"²⁴ดังนั้นพระองค์จึงเสด็จไปกับเขา และฝูงชนเป็นอันมากได้ตามพระองค์และล้อมรอบเบียดเสียดพระองค์

²⁵ขณะนั้นหญิงคนหนึ่งผู้ซึ่งมีโลหิตตกเป็นเวลาสิบสองปี²⁶เธอทุกข์ทรมานอย่างมาก เสียเงินหาหมอหลายคน จนหมดตัว แต่แทนที่จะดีขึ้นอาการกลับทรุดลง²⁷เมื่อเธอได้ยินเรื่องราวเกี่ยวกับพระเยซู เธอจึงมาด้านหลังพระองค์ขณะทรงดำเนินในฝูงชน และได้แตะต้องฉลองพระองค์

²⁸เนื่องจากเธอได้กล่าวว่า "ถ้าฉันได้แตะต้องพระองค์ ฉันก็จะหายโรค"²⁹เมื่อเธอได้แตะต้องพระองค์ โลหิตก็หยุดไหล และเธอรู้สึกได้ว่าร่างกายของเธอได้รับการรักษาจากความเจ็บปวดที่เป็นอยู่แล้ว

³⁰พระเยซูทรงทราบทันทีว่าฤทธิได้ชานออกจากพระองค์แล้ว พระองค์ทรงหันไปรอบฝูงชนและตรัสว่า "ใครแตะต้องเสื้อผ้าของเร?"³¹เหล่าสาวกของพระองค์ทูลพระองค์ว่า "พระองค์ก็ทรงเห็นว่าฝูงชนเบียดเสียดล้อมรอบพระองค์อยู่ แล้วพระองค์ยังจะถามอีกหรือว่า "ใครแตะต้องเรา?"³²แต่พระเยซูทรงมองไปรอบๆ เพื่อดูว่าใครเป็นผู้กระทำ

³³ฝ่ายหญิงนั้นรู้ว่าอะไรเกิดขึ้นกับตนเอง ก็เกิดความกลัวและตัวสั่น เธอเข้ามาและก้มลงกราบต่อหน้าพระองค์ และทูลความความจริงทั้งหมดต่อพระองค์³⁴พระองค์จึงตรัสกับเธอว่า "ลูกหญิงเอ๋ยความเชื่อของเจ้าทำให้เจ้าหาย จงไปเป็นสุขและหายจากโรคของเธอเถิด"

³⁵ขณะที่พระองค์กำลังตรัสอยู่นั้น มีคนที่มาจากบ้านของนายธรรมศาลาล่าว่า "ลูกสาวของท่านตายแล้ว เหตุใดจึงรบกวนอาจารย์อยู่อีกเล่า?"

³⁶แต่เมื่อพระเยซูได้ยินสิ่งที่พวกเขาพูดพระองค์จึงตรัสกับนายธรรมศาลาล่าว่า "อย่ากลัวเลย จงเชื่อเถิด"³⁷พระองค์ไม่ทรงอนุญาตให้ผู้ใดไปกับพระองค์ ยกเว้นเปโตร ยากอบ และยอห์น ซึ่งเป็นน้องชายของยากอบ³⁸พวกเขาไปยังบ้านของนายธรรมศาลา และพระองค์เห็นว่ามีคนส่งเสียงดังมาก พวกเขาจึงร้องไห้และคร่ำครวญเสียงดัง

³⁹เมื่อพระองค์เสด็จเข้าไปในบ้านนั้น พระองค์จึงตรัสกับพวกเขาว่า "เหตุใดพวกท่านจึงว่าวุ่นและเหตุใดพวกท่านจึงร้องไห้คร่ำครวญเล่า? เด็กนั้นไม่ได้ตายหรอก เพียงแค่หลับไปเท่านั้น"⁴⁰พวกเขาก็หัวเราะเยาะพระองค์ แต่พระองค์จึงให้พวกเขาทั้งหมดออกไปข้างนอก และทรงพาพ่อและแม่ของเด็ก และคนซึ่งมากับพระองค์ และพระองค์เสด็จเข้าไปหาเด็กคนนั้น

⁴¹พระองค์จับมือของเด็กนั้นแล้วตรัสกับเธอว่า "กาธธา คูม" ซึ่งแปลว่า "เด็กหญิงเอ๋ย เรามอบเจ้าให้ลุกขึ้น"⁴²ทันใดนั้นเด็กก็ลุกขึ้นและเดิน (เธออายุได้สิบสองปี) พวกเขาประหลาดใจในทันทีด้วยความอัศจรรย์เป็นอย่างยิ่ง⁴³พระองค์ทรงกำชับพวกเขาอย่างเด็ดขาดว่าไม่ให้บอกเรื่องนี้กับใคร และตรัสสั่งให้นำอาหารมาให้เด็กรับประทาน

Chapter 6

¹พระองค์เสด็จไปจากที่นั่น และมาขึ้นบ้านเกิดของพระองค์ และเหล่าสาวกของพระองค์ได้ติดตามพระองค์ไปด้วย² เมื่อถึงวันสะบาโต พระองค์ทรงสั่งสอนในธรรมศาลา คนมากมายที่ได้ยินพระองค์และพวกเขา ก็พากันประหลาดใจ พวกเขาเหล่านั้นกล่าวว่า "เขาเอาคำสอนเหล่านี้มาจากไหน?" "สติปัญญาที่เขาได้รับเป็นสติปัญญาอย่างไหนกัน?" "อะไรที่ทำให้เขากิจการอัจฉริยะนี้ได้ด้วยมือของเขา?"³ "นี่ไม่ใช่ช่างไม้ ลูกของมารีย์และเป็นพี่ชายของยากอบและโยเซส ยูดาห์และซีโมน และน้องสาวของเขาก็อยู่กับเรานี่ไม่ใช่หรือ?" และเขาก็ทั้งหลายจึงไม่พอใจพระเยซู

⁴แล้วพระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า "ผู้เผยพระวจนะจะไม่ขาดความนับถือเว้นแต่ในบ้านเกิดของตน ท่ามกลางญาติพี่น้องของตน และในครอบครัวของตนเอง"⁵ พระองค์ไม่สามารถทำงานอันยิ่งใหญ่ได้ นอกจากทรงวางมือของพระองค์บนคนป่วยบางคนและรักษาพวกเขาให้หาย⁶ พระองค์ประหลาดใจที่พวกเขาไม่มี ความเชื่อ แล้วพระองค์จึงเสด็จไปสั่งสอนหมู่บ้านโดยรอบ

⁷แล้วพระองค์ทรงเรียกสาวกสิบสองคน และส่งพวกเขาออกไปที่ละสองคน และพระองค์มอบสิทธิอำนาจเหนือวิญญาณชั่วร้ายแก่พวกเขา⁸ และทรงกำชับกับพวกเขาไม่ให้เอาอะไรไป นอกจากไม้เท้า ไม่ต้องเอาอาหาร ยาม หรือเงินใส่เข็มขัดไป⁹ แต่ให้สวมรองเท้าและอย่าสวมเสื้อสองตัว

¹⁰พระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า "ถ้าพวกท่านเข้าไปบ้านไหนให้พักอยู่ที่นั่นจนกว่าพวกท่านจะออกจากที่นั่น¹¹ ถ้าเมืองใดไม่ต้อนรับพวกท่านหรือไม่ฟังพวกท่าน เมื่อพวกท่านออกจากสถานที่นั้นแล้วจงสะบัดฝุ่นที่เท้าของพวกท่านออก เพื่อเป็นพยานต่อพวกเขา

¹²พวกเขาก็ออกไปและประกาศให้ประชาชนหันกลับจากความบาปของพวกเขา¹³ พวกเขาได้ขับไล่วิญญาณชั่วร้ายมากมายและเจิมคนเจ็บป่วยเหล่านั้นด้วยน้ำมันและรักษาพวกเขาให้หาย

¹⁴กษัตริย์เฮโรดได้ยินเรื่องนี้ เพราะชื่อเสียงของพระเยซูเป็นที่เลื่องลือไปทั่ว บางคนบอกว่า "เป็นยอห์นผู้ให้บัพติศมาที่ฟื้นขึ้นจากความตาย เพราะเหตุนี้เขาจึงมีฤทธิ์อำนาจทำการอัจฉริยะต่างๆ ได้"¹⁵ บางคนก็บอกว่า "เขาคือเอลียาห์" บางคนก็บอกว่า "เขาคือผู้เผยพระวจนะแบบเดียวกับผู้เผยพระวจนะในสมัยก่อน"

¹⁶แต่เมื่อเฮโรดได้ยิน พระองค์ตรัสว่า "ยอห์นคนที่ถูกเราสั่งตัดศีรษะ ได้ฟื้นขึ้นมาแล้ว"¹⁷ เพราะเฮโรดได้ส่งคนไปจับยอห์นและพระองค์ขังเขาไว้ในคุกด้วยเหตุจากนางเฮโรเดียส (ภรรยาของฟิลิปน้องชายของพระองค์) เพราะว่าเฮโรดได้แต่งงานกับเธอ

¹⁸ยอห์นได้ทูลกับเฮโรดว่า "ไม่ถูกต้องตามกฎหมายที่พระองค์แต่งงานกับภรรยาของน้องชายตนเอง"¹⁹ แต่นางเฮโรเดียสโกรธเคืองท่านและอยากที่จะฆ่าท่านเสีย แต่เธอไม่สามารถทำได้²⁰ เพราะเฮโรดนั้นเกรงกลัวยอห์น พระองค์รู้ว่าท่านเป็นคนชอบธรรมและเป็นคนบริสุทธิ์ เฮโรดจึงรักษาชีวิตท่านไว้ แม้เฮโรดจะไม่พอใจกับสิ่งที่ยอห์นบอก แต่พระองค์ก็ยังอยากฟังจากท่าน

²¹แล้วโอกาสก็มาถึง เมื่อถึงวันเกิดของเฮโรด และพระองค์ได้เชิญเจ้าหน้าที่ของพระองค์ ผู้บังคับบัญชาของพระองค์ และผู้นำทั้งหลายของกาเลลีมางานเลี้ยงมือเย็น²² ริดานางเฮโรเดียสเข้ามาในงานและเดินรำถวายเพื่อคนเหล่านั้น เฮโรดและแขกที่มาในงานของพระองค์ก็ชอบใจเธอ กษัตริย์จึงตรัสกับหญิงสาวว่า "จงขอสิ่งที่เจ้าต้องการแล้วเราจะให้ตามที่เจ้าขอ"

²³พระองค์ทรงปฏิญาณกับเธอว่า "ไม่ว่าเจ้าจะขออะไร เราจะให้ จะขออาณาจักรของเราถึงครึ่งหนึ่งก็ได้"²⁴ เธอก็ออกไปและถามมารดาของเธอว่า "ลูกจะขออะไรพระองค์?" มารดาจึงบอกว่า "ขอศีรษะของยอห์นผู้ให้บัพติศมา"²⁵ เธอจึงกลับเข้าไปหาภคินีทันทีและทูลว่า "ดิฉันขอศีรษะของยอห์นผู้ให้บัพติศมาใส่ถาดมาให้ดิฉันเดี๋ยวนี้เถิด"

²⁶ถึงแม้ว่าสิ่งนี้ทำให้ภคินีเศร้าโศกเป็นอย่างมาก แต่พระองค์ก็ไม่สามารถปฏิเสธคำขอของเธอได้ เพราะคำปฏิญาณที่พระองค์ทำไว้ และเพราะแขกที่มาทานอาหารค่ำของพระองค์²⁷ ดังนั้นภคินีจึงส่งทหารจากหน่วยองครักษ์ของพระองค์ไปและสั่งให้เขานำศีรษะของยอห์นมา องค์กรก็ไปและตัดศีรษะเขาในคุก²⁸ เขานำศีรษะของยอห์นใส่ถาดมาให้หญิงสาว หญิงสาวนั้นก็เอาไปให้แก่มารดาของเธอ²⁹ เมื่อเหล่าสาวกของยอห์นได้ยินเรื่องนี้ พวกเขา ก็เข้ามาและนำร่างของท่านเพื่อเอาไปฝังไว้ในอุโมงค์

³⁰อัครทูตก็กลับมาหาพระเยซู และทูลพระองค์ถึงสิ่งที่พวกเขาได้ทำและสั่งสอนทั้งหมด³¹ แล้วพระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า "มาเถิด จงปลีกตัวออกมาหาที่สงบเพื่อหยุดพักสักหน่อยหนึ่ง" เพราะว่ามีคนไปมากมายจนพวกเขาไม่มีเวลาแม้แต่จะรับประทานอาหาร³² ดังนั้นพระองค์และเหล่าสาวกจึงลงเรือไปยังที่สงบตามลำพัง

³³แต่คนทั้งหลายเห็นพวกเขากำลังจากไปและคนมากมายจำพวกเขาได้ และประชาชนก็พากันวิ่งไปที่นั่นด้วยกันจากทุกเมืองและประชาชนก็มาถึงที่นั่นก่อนพวกเขา³⁴ เมื่อพระองค์กับเหล่าสาวกมาถึงฝั่ง พระองค์ทรงเห็นฝูงชนมากมาย และพระองค์รู้สึกสงสารพวกเขา เพราะพวกเขาเหมือนแกะที่ปราศจากผู้เลี้ยง ดังนั้นพระองค์จึงเริ่มสั่งสอนพวกเขาหลายเรื่อง

³⁵เมื่อเวลาล่วงไปมากแล้ว พวกสาวกของพระองค์มาทูลพระองค์ว่า "ที่นี่กันดารนัก และบัดนี้เวลาก็เย็นลงมากแล้ว³⁶ ขอร้องให้ประชาชนไปเถิด เพื่อที่พวกเขาจะได้ไปหาซื้ออาหารกินตามชนบทและหมู่บ้านที่อยู่แถบนี้เพื่อตนเอง"

³⁷ แต่พระองค์ตรัสตอบพวกเขาว่า "พวกท่านจงหาอาหารให้พวกเขากินเถิด" เหล่าสาวกทูลตอบพระองค์ว่า "พวกเราจะเอาเงินสองร้อยเดนาริอันไปซื้ออาหารมาให้พวกเขากินได้หรือ?"³⁸ พระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า "พวกท่านมีขนมปังกี่ก้อน? จงไปหาดู" เมื่อพวกเขาพบแล้ว พวกเขาจึงมาทูลพระองค์ว่า "มีขนมปังห้าก้อนกับปลาสองตัว"

³⁹ พระองค์จึงสั่งให้พวกเขานั่งลงเป็นกลุ่มบนพื้นหญ้า⁴⁰ พวกเขาที่นั่งลงเป็นกลุ่มละร้อยคนบ้าง ห้าสิบคนบ้าง⁴¹ พระองค์รับขนมปังห้าก้อนและปลาสองตัวมา และแหงนพระพักตร์ดูฟ้าสวรรค์ พระองค์ทรงขอพรเสร็จ พระองค์ทรงหักขนมปังส่งให้เหล่าสาวกเอาไปให้แก่ประชาชน แล้วพระองค์ทรงแบ่งปลาสองตัวนั้นให้แก่พวกเขาทั้งหมด

⁴² พวกเขาทั้งหมดก็กินกันจนอิ่ม⁴³ เหล่าสาวกเก็บเศษขนมปังและปลาที่เหลือได้ทั้งหมดสิบสองตะกร้าเต็ม⁴⁴ มีผู้ชายห้าพันคนที่ได้กินขนมปังนั้น

⁴⁵ แล้วพระองค์ก็ให้บรรดาสาวกขึ้นเรือกันทีละลำพากไปส่งหน้าพระองค์ไปที่เบธไซดา ในขณะที่พระองค์คอยส่งฝูงชนกลับไป⁴⁶ เมื่อพวกเขาไปแล้ว พระองค์ก็เสด็จไปบนภูเขาเพื่ออธิษฐาน⁴⁷ เมื่อถึงตอนเย็น และขณะนั้นเรืออยู่กลางทะเล และพระองค์ยังอยู่บนแผ่นดินตามลำพัง

⁴⁸ พระองค์ทรงเห็นว่าพวกเขากำลังดิ้นรนด้วยความลำบากเพราะทวนลมอยู่ พอถึงเวลายามที่สี่ พระองค์ทรงดำเนิบบนน้ำทะเลไปหาพวกเขา และพระองค์ทรงดำเนิเหมือนจะผ่านพวกเขาไป⁴⁹ แต่เมื่อพวกเขาเห็นพระองค์ดำเนิบบนน้ำทะเล พวกเขาก็คิดว่าพระองค์เป็นผีจึงร้องเสียงดัง⁵⁰ เพราะว่าพวกเขาเห็นพระองค์และหวาดกลัว กันใดนั้นพระองค์พูดกับพวกเขาและตรัสกับพวกเขาว่า "อย่ากลัวเลย นี่เราเอง อย่ากลัวเลย"

⁵¹ พระองค์ก็ขึ้นเรือไปกับพวกเขา และลมก็สงบลง พวกเขาประหลาดใจกันมาก⁵² เพราะพวกเขาไม่เข้าใจเรื่องขนมปังและหัวใจของพวกเขาที่แข็งกระด้าง

⁵³ เมื่อพวกเขาข้ามฟากมาถึงเมืองเยนเนซารและทอดสมอเรือไว้⁵⁴ เมื่อพวกเขาขึ้นจากเรือ ประชาชนก็จำพระองค์ได้ทันที⁵⁵ และพวกเขารับไปทั่วแคว้น และเอาคนเจ็บป่วยวางบนเสื่อหามมายังที่ซึ่งพวกเขาได้ยืนว่าพระองค์ประทับอยู่

⁵⁶ ไม่ว่าพระองค์จะเสด็จไปที่ไหน ในหมู่บ้าน ในเมือง หรือในชนบท ผู้คนก็เอาคนเจ็บป่วยมาวางกลางตลาด และทูลขออนุญาตจากพระองค์ที่จะได้แตะต้องแม้เพียงชายฉลองพระองค์ และทุกคนที่แตะต้องก็หายป่วย

Chapter 7

¹ พวกฟาริสีและธรรมาจารย์บางคน ซึ่งมาจากเยรูซาเล็ม พากันมารวมตัวกันล้อมรอบพระองค์

² พวกเขาเห็นว่าสาวกบางคนของพระองค์รับประทานอาหารด้วยมือที่สกปรก นั่นคือเป็นมลทิน³ (เพราะพวกฟาริสีและชาวยิวทุกคนจะไม่ยอมรับประทาน จนกว่าพวกเขาจะล้างมือของพวกเขา เพราะพวกเขายึดถือตามธรรมเนียมของเหล่าผู้อาวุโส⁴ เมื่อพวกฟาริสีมาจากตลาด พวกเขาจะไม่ยอมรับประทานจนกว่า พวกเขาจะได้อบน้ำ และพวกเขายังถือธรรมเนียมอื่นๆ อีกหลายข้อ ได้แก่ การล้างถ้วยชาม หม้อ ภาชนะทองแดง และโต๊ะที่พวกเขาใช้รับประทานอาหาร)

⁵ พวกฟาริสีและพวกธรรมาจารย์ถามพระเยซูว่า "ทำไมเหล่าสาวกของท่านจึงไม่ปฏิบัติตามธรรมเนียมของเหล่าผู้อาวุโส ด้วยการที่พวกเขาไม่ล้างมือเพื่อรับประทานอาหารของพวกเขา?"

⁶ แต่พระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า "อิสยาห์ได้เผยพระวจนะถึงพวกท่านคนหน้าซื่อใจคด ก็ถูกต้องแล้วตามที่เขียนไว้ว่า 'ประชาชนเหล่านี้ให้เกียรติเราแต่ปาก ส่วนใจของพวกเขาห่างจากเรา'⁷ พวกเขามีสการเราอย่างเปล่าประโยชน์ คำสอนของเขาเป็นเพียงกฎเกณฑ์ที่มนุษย์สอนกันมา'

⁸ พวกท่านละทิ้งพระบัญญัติของพระเจ้าและหันไปยึดถือธรรมเนียมของมนุษย์"⁹ พระองค์ตรัสแก่เขาว่า "เหมาะจริงนะ ที่เจ้าทั้งหลายได้ละทิ้งพระบัญญัติของพระเจ้า เพื่อที่พวกท่านจะได้ถือตามธรรมเนียมของตนเอง"¹⁰ เพราะโมเสสกล่าวไว้ว่า 'จงให้เกียรติแก่บิดา มารดาของเจ้า' และ 'ใครที่กล่าวร้ายต่อบิดา มารดาของตน จะต้องตายแน่นอน'

¹¹ แต่พวกท่านกลับพูดว่า 'ถ้าใครกล่าวกับบิดา หรือมารดาของตนว่า 'สิ่งใดๆ จากข้าพเจ้าซึ่งอาจช่วยเหลื้อท่านได้ สิ่งนั้นคือโอรสบาน'' (ซึ่งหมายถึง 'ของที่ถวายแก่พระเจ้าแล้ว')¹² พวกท่านจึงไม่อนุญาตให้เขากำสิ่งใดเพื่อบิดาหรือมารดาของตนอีกต่อไป"¹³ พวกท่านกำลังทำให้พระบัญญัติของพระเจ้าเป็นโมฆะไปด้วยธรรมเนียมซึ่งพวกท่านรับต่อกันมา และเรื่องอื่นๆ ในทำนองเดียวกันซึ่งพวกท่านปฏิบัติอยู่"

¹⁴ พระองค์ทรงเรียกฝูงชนอีกครั้งหนึ่งและตรัสกับพวกเขาว่า "พวกท่านทุกคน จงฟังเราและจงเข้าใจเถิด"¹⁵ ไม่มีสิ่งใดจากภายนอกที่เข้าไปในมนุษย์แล้วทำให้เขาเป็นมลทิน แต่สิ่งซึ่งออกมาจากเขาต่างหากที่ทำให้เขาเป็นมลทิน"¹⁶.

¹⁷ เมื่อพระเยซูละจากฝูงชนและเข้าไปในบ้าน เหล่าสาวกของพระองค์จึงทูลถามพระองค์ถึงเรื่องคำอุปมานั้น¹⁸ พระเยซูตรัสว่า "พวกท่านยังไม่เข้าใจอีกหรือ? ท่านไม่เห็นหรือว่าไม่มีสิ่งใดจากภายนอกที่เข้าไปภายในมนุษย์แล้วทำให้มนุษย์เป็นมลทินได้"¹⁹ เพราะสิ่งนั้นไม่ได้เข้าไปในใจของเขา แต่สิ่งนั้นลงไปในห้องแล้วก็ถ่ายลงส่วนไป?" ด้วยถ้อยคำนี้พระเยซูทรงประกาศอาหารทุกอย่างให้สะอาด

²⁰ พระองค์ตรัสว่า "สิ่งที้ออกมาจากภายในมนุษย์ต่างหากที่ทำให้เขาเป็นมลทิน"²¹ เพราะที่ออกมาจากภายในมนุษย์ จากใจของมนุษย์ คือความคิดที่ชั่วร้าย การ

Chapter 8

ผิดศีลธรรมทางเพศ การลักขโมย การฆาตกรรม²² การล่วงประเวณี ความโลภ ความชั่วร้าย การหลอกลวง ราคะตัณหา ความอิจฉา การใส่ร้าย ความเย่อหยิ่ง ความโง่เขลา²³ ความชั่วเหล่านี้แหละที่ออกมาจากภายใน และสิ่งเหล่านี้ทำให้มนุษย์เป็นมลทิน"

²⁴พระองค์ทรงเสด็จจากที่นั่น และไปยังเมืองโทรและไซดอน พระองค์เข้าไปในบ้านหลังหนึ่ง และพระองค์ไม่ประสงค์ให้ผู้ใดรู้ว่าพระองค์ทรงอยู่ที่ไหน แต่พระองค์ก็ไม่อาจหลบพ้นได้²⁵ มีหญิงคนหนึ่งซึ่งบุตรสาวเล็กๆ ของเธอมีผีโสโครกเข้าสิง ก้นที่ไถ่ย่นยาวเรื่องพระองค์ เธอจึงเข้ามาและกราบลงที่พระบาทของพระองค์²⁶ หญิงคนนี้เป็นชาวกรีก เชื้อสายซีเรียฟีนิเซีย เธอวิงวอนขอให้พระองค์ขับผีออกจากบุตรสาวของเธอ

²⁷พระองค์ตรัสกับเธอว่า "จงให้ลูกได้กินอ้มเสียก่อน เพราะไม่ถูกต้องที่จะเอาอาหารของลูกแล้วโยนให้แก่พวกสุนัข"²⁸ แต่เธออุทลตอบพระองค์ว่า "ใช่แล องค์พระผู้เป็นเจ้า สุนัขที่อยู่ใต้โต๊ะก็ย่อมได้กินเศษอาหารของลูก"

²⁹พระองค์ตรัสกับเธอว่า "เพราะเหตุที่เจ้าพูดอย่างนี้ เจ้าจงกลับไปเถิด ผีได้ออกจากบุตรสาวของเจ้าแล้ว"³⁰ เธอจึงกลับไปยังบ้านของเธอ และพบบุตรสาวนอนอยู่บนที่นอน และผีได้ออกไปแล้ว

³¹จากนั้นพระองค์เสด็จออกจากเมืองโทรอีกครั้ง และผ่านเมืองไซดอนจนถึงทะเลสาบกาลิลี ขึ้นไปยังเขตแดนแคว้นเดคาโปลิส³² และพวกเขาพาคนหนึ่งทูลหนุนกและพูดไม่ได้มาหาพระองค์ และพวกเขาทูลขอให้พระองค์วางมือของพระองค์บนเขา

³³พระองค์ทรงพาเขาออกจากฝูงชนไปเพียงลำพัง และพระองค์ทรงเอานิ้วพระหัตถ์เข้าไปในหูของเขา และเมื่อถ่มน้ำลายแล้ว พระองค์จึงเอานิ้วแตะที่ลิ้นของเขา³⁴ พระองค์แหงนมองบนท้องฟ้า พระองค์ทรงถอนหายใจและตรัสกับเขาว่า "เอเฟซาร" ซึ่งแปลว่า "จงเปิดออก"³⁵ แล้วหูของชายคนนั้นก็หายหนุนก ลิ้นของเขาก็หายขัด เขาเริ่มพูดได้ชัดเจน

³⁶พระเยซูทรงกำชับพวกเขาไม่ให้เล่าเรื่องนี้แก่ใคร แต่ยิ่งพระองค์ทรงห้ามพวกเขาที่ยังเล่าเรื่องนี้ไปทั่ว³⁷ พวกเขาประหลาดใจเป็นที่สุด จึงพูดกันว่า "พระองค์ทรงกระทำแต่สิ่งดีๆ ทั้งนั้น พระองค์ถึงกับทรงกระทำให้คนหูหนุนกได้ยินและคนใบ้พูดได้"

Chapter 8

¹คราวนั้น มีฝูงชนพากันมามากมายอีกครั้งและพวกเขาไม่มีอาหารกิน พระเยซูทรงเรียกเหล่าสาวกของพระองค์และตรัสกับพวกเขาว่า² "เราสงสารฝูงชนเหล่านี้ เพราะพวกเขาอยู่กันเรามาตลอดสามวันแล้ว และพวกเขาไม่มีอาหารกิน³ ถ้าหากเราปล่อยพวกเขากลับไปบ้านของพวกเขาโดยที่ไม่ได้กินอะไรเลย พวกเขาจะเป็นลมล้มลงกลางทางได้ พวกเขาบางคนก็เดินทางมาไกลด้วย"⁴ เหล่าสาวกของพระองค์ทูลตอบพระองค์ว่า "ในถิ่นทุรกันดารเช่นนี้พวกเราจะไปหาขนมปังจากที่ไหนได้มากพอเพื่อจะเลี้ยงดูคนเหล่านี้ทั้งหมดได้หรือ?"

⁵พระองค์ตรัสถามพวกเขาว่า "พวกท่านมีขนมปังอยู่กี่ก้อน?" พวกเขาทูลว่า "มีเจ็ดก้อน"⁶ พระองค์สั่งให้ฝูงชนนั่งลงที่พื้น พระองค์ทรงหยิบขนมปังทั้งเจ็ดก้อนขึ้นมาเพื่อขอบพระคุณ และทรงหักขนมปังนั้น พระองค์ทรงแจกจ่ายให้กับเหล่าสาวกของพระองค์ แล้วเหล่าสาวกจึงแจกจ่ายให้กับฝูงชน

⁷พวกเขามีปลาตัวเล็กสองสามตัวด้วย และหลังจากพระองค์อธิษฐานขอบพระคุณสำหรับปลาเหล่านั้น พระองค์สั่งเหล่าสาวกให้เอาปลาทั้งหมดไปแจกด้วย⁸ พวกเขาได้รับประทานอาหารจนอ้ม และพวกเขาเก็บรวบรวมเศษขนมปังที่เหลือได้ทั้งหมดเจ็ดตะกร้าใหญ่⁹ มีคนประมาณสี่พันคน แล้วพระองค์ทรงส่งพวกเขากลับไป¹⁰ จากนั้นพระองค์จึงทรงลงเรือไปกับเหล่าสาวกของพระองค์เพื่อไปยังแคว้นดาลมานาธากันที่

¹¹แล้วพวกฟาริสีออกมาและเริ่มโต้เถียงกับพระองค์ พวกเขาให้พระองค์แสวงหาหมายสำคัญจากสวรรค์เพื่อทดสอบพระองค์¹² พระองค์ทรงถอนหายใจยาวและตรัสว่า "ทำไมชนในรุ่นนี้จึงแสวงหาหมายสำคัญ? เราบอกความจริงกับท่านทั้งหลายว่า จะไม่ประทานหมายสำคัญใดๆ ให้แก่ชนในรุ่นนี้เลย"¹³ จากนั้นพระองค์จึงเสด็จจากพวกเขาไปแล้วเสด็จลงเรืออีกครั้ง และไปยังอีกฝั่งหนึ่ง

¹⁴ในเวลานี้เหล่าสาวกสี่คนมาพร้อมกับพวกเขาด้วย ในเรือมีขนมปังอยู่เจ็ดก้อนเท่านั้น¹⁵ พระองค์ทรงเตือนพวกเขาและตรัสว่า "จงเฝ้าดูและระวังเชื้อของพวกฟาริสีและเชื้อของเฮโรด"

¹⁶เหล่าสาวกให้เหตุผลกันว่า "นี่เป็นเพราะพวกเราไม่มีขนมปัง"¹⁷ พระเยซูทราบเรื่องนี้ พระองค์จึงตรัสกับพวกเขาว่า "ทำไมพวกท่านจึงให้เหตุผลกันเรื่องไม่มีขนมปังเล่า? พวกท่านยังมองไม่เห็นหรือ? พวกท่านยังไม่เข้าใจหรืออย่างไร? ใจของพวกท่านแข็งกระด้างไปแล้วใช่ไหม?"

¹⁸พวกท่านมีตาแต่มองไม่เห็นใช่ไหม? พวกท่านมีหูแต่ไม่ได้ยินใช่ไหม? พวกท่านจำไม่ได้ใช่ไหม?¹⁹ เมื่อเราหักขนมปังห้าก้อนท่ามกลางคนห้าพันคน พวกท่านเก็บเศษขนมปังที่เหลือได้ทั้งหมดกี่ตะกร้า?" พวกเขาทูลว่า "สิบสองตะกร้า"

²⁰"เมื่อเราหักขนมปังเจ็ดก้อนท่ามกลางคนสี่พันคน พวกท่านเก็บเศษขนมปังที่เหลือได้ทั้งหมดกี่ตะกร้าหรือ?" พวกเขาทูลว่า "สิบสองตะกร้า"²¹ พระองค์ตรัสว่า "พวกท่านยังไม่เข้าใจอีกหรือ?"

²²พวกเขามาที่เบธไซดา ผู้คนที่นั่นพาเขาตามอดมาหาพระองค์และทูลอ้อนวอนให้พระเยซูสัมผัสเขา²³ พระเยซูจึงมือเขาตามอด และพาเขาออกไปนอกหมู่บ้าน เมื่อพระองค์ทรงบ้วนน้ำลายรดตาของเขา และทรงวางพระหัตถ์ของพระองค์บนเขา พระองค์ทรงถามเขาว่า "ท่านมองเห็นอะไรบ้างไหม?"

²⁴เขาเงยหน้าขึ้นมองและกล่าวว่า "ข้าพเจ้ามองเห็นผู้คนซึ่งดูเหมือนต้นไม้เดินได้"²⁵จากนั้นพระองค์จึงทรงวางพระหัตถ์บนดวงตาของเขารีกครั้ง และชายคนนั้นก็ล้มตายของเขารีกขึ้น สายตาของเขาได้รับการรักษา และเขามองเห็นทุกอย่างได้อย่างชัดเจน²⁶ พระเยซูทรงส่งเขากลับบ้านของเขาและตรัสว่า "อย่าเข้าไปในเมือง"

²⁷พระเยซูทรงออกไปกับเหล่าสาวกของพระองค์เพื่อเข้าไปในหมู่บ้านของเมืองซีซารียาฟิลิปปี ในระหว่างทางพระองค์ตรัสถามเหล่าสาวกของพระองค์ว่า "ผู้คนพูดกันว่าเราเป็นใคร?"²⁸พวกเขาทูลตอบพระองค์และกล่าวว่า "เป็นยอห์นผู้ให้บัพติศมา บางคนก็บอกว่าเป็นเอลียาห์ บางคนก็บอกว่า เป็นคนหนึ่งในผู้เผยพระวจนะ"

²⁹พระองค์จึงตรัสถามพวกเขาว่า "แต่พวกท่านเล่าพูดว่าเราเป็นใคร?" เปโตรทูลตอบพระองค์ว่า "พระองค์เป็นพระคริสต์"³⁰ พระเยซูทรงเตือนพวกเขาไม่ให้บอกใครเกี่ยวกับพระองค์

³¹พระองค์ทรงเริ่มต้นสอนพวกเขาว่าบุตรมนุษย์จะต้องทนทุกข์หลายอย่าง และจะต้องถูกปฏิเสธจากพวกผู้สาวโส และพวกหัวหน้าปุโรหิต และพวกธรรมจารย์ และจะถูกประหารชีวิต ในวันที่สามพระองค์จะทรงเป็นขึ้นมาใหม่³² พระองค์ตรัสสิ่งนี้ไว้อย่างชัดเจน แล้วเปโตรจึงพูดกับพระองค์เป็นการส่วนตัวและเริ่มห้ามปรามพระองค์

³³แต่พระเยซูหันพระพักตร์และมองดูที่เหล่าสาวกของพระองค์ แล้วพระองค์ทรงตำหนิเปโตรอย่างรุนแรงและตรัสว่า "ถอยไป เจ้าซาตาน เจ้าไม่ได้มีความคิดอย่างพระเจ้าแต่คิดอย่างมนุษย์"³⁴ จากนั้นพระองค์จึงทรงเรียกฝูงชนและพวกสาวกของพระองค์ให้มาอยู่ด้วยกัน และพระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า "ถ้าผู้ใดต้องการติดตามเรา ผู้นั้นต้องปฏิเสธตนเอง แบกกางเขนของตน และตามเรา"

³⁵เพราะใครก็ตามที่ต้องการรักษาชีวิตของเขาให้รอด คนนั้นจะเสียชีวิต และใครที่ยอมสูญเสียชีวิตของเขาเพื่อเห็นแก่เราและข่าวประเสริฐ ผู้นั้นจะได้ชีวิตรอด³⁶ จะเกิดประโยชน์อะไรที่คนๆ หนึ่งที่จะได้ทั้งโลกนี้ แต่ต้องสูญเสียชีวิตของตนเล่า?³⁷ คนนั้นจะเอาอะไรไปแลกกับชีวิตของตนได้หรือ?

³⁸ใครก็ตามที่อับอายเพราะเรา และเพราะถ้อยคำของเราในยุคที่เต็มไปด้วยการล่วงประเวณี และความผิดบาป บุตรมนุษย์จะอับอายเพราะเขาเมื่อพระองค์เสด็จมาด้วยพระสิริของพระบิดาพร้อมกับบรรดาทูตสวรรค์อันบริสุทธ์"

Chapter 9

¹พระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า "เราบอกความจริงแก่พวกท่านว่า มีบางคนในพวกท่านที่ยืนอยู่ที่นี่จะไม่ได้รับรสความตายก่อนพวกเขาจะได้เห็นราชอาณาจักรของพระเจ้ามาด้วยฤทธิ์เดช"² หลังจากนั้น พระเยซูทรงพาเปโตร ยากอบและยอห์นไปที่บนภูเขาสูงตามลำพัง แล้วพระกายของพระองค์ได้ถูกทำให้เปลี่ยนไป ต่อหน้าต่อตาพวกเขา³ ฉลองของพระองค์ดุจดั่งแสงโชติช่วง ชาวมากที่สุด ชาวยิ่งกว่าช่างฟอกผ้าคนใดๆ ในโลกจะสามารถทำได้

⁴แล้วเอลียาห์กับโมเสสได้ปรากฏแก่พวกเขาและพวกเขากำลังสนทนากับพระเยซู⁵ เปโตรจึงตอบและทูลพระเยซูว่า "พระอาจารย์เจ้าข้า ดีแล้วที่พวกเราอยู่ที่นี่ ให้พวกเราสร้างที่พักสามหลัง หลังหนึ่งสำหรับพระองค์ หลังหนึ่งสำหรับโมเสสและหลังหนึ่งสำหรับเอลียาห์"⁶ (เพราะเขาไม่รู้จักจะพูดอะไรเพราะพวกเขารู้สึกหวาดกลัว)

⁷มีเมฆมาปกคลุมพวกเขาไว้ จากนั้นมีพระสุรเสียงออกมาจากเมฆว่า "ท่านผู้นี้เป็นบุตรที่รักของเรา จงเชื่อฟังท่านเถิด"⁸ ทันใดนั้น เมื่อพวกเขามองไปรอบๆ พวกเขาไม่เห็นใครอื่นอีกเลยนอกจากพระเยซูที่อยู่กับพวกเขาเท่านั้น

⁹ขณะที่พวกเขากำลังลงมาจากภูเขา พระองค์สั่งพวกเขาไม่ให้บอกเรื่องที่พวกเขาได้เห็นนี้แก่ใครจนกว่าบุตรมนุษย์จะเป็นขึ้นมาจากความตาย¹⁰ ดังนั้นพวกเขาจึงเก็บเรื่องนี้เอาไว้ แต่พวกเขาก็ปรึกษากันว่า "การเป็นขึ้นมาจากความตาย" นั้นหมายความว่าอะไร

¹¹พวกเขาถามพระองค์ว่า "ทำไมพวกธรรมจารย์จึงกล่าวว่าเอลียาห์ต้องมาก่อน?"¹² พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า "เอลียาห์ต้องมาก่อนอย่างแน่นอนเพื่อทำให้ทุกอย่างคืนสู่สภาพเดิม ทำไมจึงมีเขียนไว้ว่า บุตรมนุษย์จะต้องทนทุกข์หลายประการและถูกดูหมิ่นเหยียดหยาม?"¹³ แต่เราบอกกับพวกท่านว่าเอลียาห์ได้มาถึงแล้ว และพวกเขาได้กระทำต่อเอลียาห์ตามที่พวกเขาต้องการ ดังที่พระคัมภีร์ได้กล่าวเอาไว้เกี่ยวกับเขา"

¹⁴เมื่อพวกเขากลับมาหาเหล่าสาวกแล้ว พวกเขาเห็นฝูงชนกลุ่มใหญ่อยู่ล้อมรอบพวกเขา และพวกธรรมจารย์กำลังโต้เถียงกับพวกเขาอยู่¹⁵ ทันทีที่พวกเขาเห็นพระเยซู ฝูงชนทั้งหมดยกมือปรบมือ และวิ่งเข้าไปกักตักพระองค์¹⁶ พระองค์จึงถามเหล่าสาวกของพระองค์ว่า "พวกท่านได้เถียงกับพวกเขาเรื่องอะไร?"

¹⁷มีบางคนในฝูงชนทูลตอบพระองค์ว่า "พระอาจารย์ ข้าพระองค์นำบุตรชายมาหาพระองค์ เขามีผีสิงที่ทำให้เขาพูดไม่ได้"¹⁸ เวลาผีเข้าสิงเขา มันก็ทำให้เขาล้มลงที่พื้น และทำให้เขาน้ำลายฟูมปาก กัดฟันและตัวแข็งทื่อ ข้าพระองค์ขอให้พวกสาวกของพระองค์ขับไล่ผีนี้ออกจากเขา แต่พวกเขาทำไม่ได้"¹⁹ พระเยซูจึงตอบพวกเขาว่า "คนในยุคที่ขาดความเชื่อ เราจะต้องอยู่กับพวกท่านอีกนานแค่ไหน? เราจะต้องอดทนกับพวกท่านอีกนานแค่ไหน? จงไปพาเขามาหาเรา"

²⁰พวกเขาจึงพาเด็กชายมาหาพระองค์ ทันทีที่ผีนั้นเห็นพระเยซู มันก็ทำให้เด็กนั้นชัก เด็กชายคนนั้นจึงล้มลงที่พื้นและน้ำลายฟูมปาก²¹ พระเยซูจึงตรัสถามบิดาของเขาวว่า "เขาเป็นแบบนี้มานานแค่ไหนแล้ว?" พ่อของเขากล่าวว่า "เป็นมาแต่เด็กแล้ว"²² มันทำให้เขาตกน้ำตกไฟบ่อยๆ เพื่อฆ่าเขา ถ้าพระองค์ทรงช่วยได้ขอโปรดส่งสารพวกเราและช่วยพวกเราด้วยเถิด"

²³ พระเยซูตรัสกับเขาว่า "ถ้าช่วยได้อย่างนั้นหรือ? ทุกสิ่งเป็นไปไม่ได้สำหรับคนที่เชื่อ"²⁴ ทันใดนั้นบิดาของเด็กร้องออกมาและกล่าวว่า "ข้าพระองค์เชื่อ โปรดช่วยข้าพระองค์ในส่วนที่ยังขาดความเชื่อด้วยเถิด"²⁵ เมื่อพระเยซูเห็นฝูงชนวิ่งมาหาพวกเขา พระองค์จึงขับไล่ฝูงชนนั้นออกไปและตรัสว่า "เจ้าผีใบ้และหูหนวก เราสั่งเจ้าให้ออกมาจากเขาและอย่ากลับเข้ามารบกวนเขาอีก"

²⁶ มิน้องออกมาและทำให้เด็กชายชักกระตุกอย่างแรงแล้วออกมา เด็กชายดูเหมือนคนที่ตายแล้วจนหลายคนพูดว่า "เขาตายแล้ว"²⁷ แต่พระเยซูจับมือเขาและพยุเขาขึ้นแล้วเด็กชายนั้นจึงยืนขึ้น

²⁸ เมื่อพระเยซูเข้ามาในบ้าน เหล่าสาวกของพระองค์จึงถามพระองค์เป็นการส่วนตัวว่า "ทำไมพวกข้าพระองค์ถึงขับออกไม่ได้?"²⁹ พระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า "ผอย่างนี้จะขับให้ออกไม่ได้เลย เว้นแต่โดยการอธิษฐาน"

³⁰ พวกเขาออกไปจากที่นั่นและผ่านแคว้นกาสิสไป พระองค์ไม่ยอมให้ใครรู้ว่าพวกเขาอยู่ที่ไหน³¹ เพราะพระองค์กำลังสอนเหล่าสาวกของพระองค์อยู่ พระองค์จึงตรัสกับพวกเขาว่า "บุตรมนุษย์จะถูกมอบไว้ในมือของคนเหล่านั้นและพวกเขาจะประหารพระองค์ เมื่อพระองค์ได้ถูกประหารแล้วสามวัน พระองค์จะเป็นขึ้นมาใหม่"³² แต่พวกเขาไม่เข้าใจคำตรัสของพระองค์ และไม่กล้าถามพระองค์

³³ เมื่อพวกเขามาถึงคาเปอร์นาอุมหลังจากพระองค์เข้าไปในบ้าน พระองค์จึงตรัสถามพวกเขาว่า "ระหว่างทางพวกท่านถกเถียงกันเรื่องอะไร?"³⁴ แต่พวกเขานิ่งเงียบ เพราะระหว่างทางพวกเขาถกเถียงกันเรื่องใครเป็นใหญ่ที่สุด³⁵ พระองค์นั่งลงและเรียกสาวกทั้งสิบสองคนเข้ามาหา และพระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า "ถ้าผู้ใดต้องการจะเป็นคนต้น เขาต้องเป็นคนสุดท้ายและเป็นผู้ปรนนิบัติคนทั้งปวง"

³⁶ พระองค์จึงให้เด็กเล็กคนหนึ่งเข้ามาและยืนอยู่ท่ามกลางพวกเขา พระองค์จึงจุ่มเด็กคนนั้นไว้ในอ้อมแขนของพระองค์และตรัสกับพวกเขาว่า³⁷ "ผู้ใดก็ตามที่ยอมรับเด็กเช่นนี้ไว้ในนามของเรา ก็ยอมรับเราด้วย และถ้าผู้ใดที่ยอมรับเรา ผู้นั้นก็ไม่ได้ยอมรับเพียงแค่เราเท่านั้น แต่ยอมรับพระองค์ผู้ส่งเรามาด้วย"

³⁸ ยอห์นจึงถามพระองค์ว่า "พระอาจารย์ พวกข้าพระองค์เห็นบางคนที่ขับผีออกในพระนามของพระองค์ และพวกเราจึงห้ามเขา เพราะว่าเขาไม่ได้ติดตามพวกเรา"³⁹ แต่พระเยซูตรัสว่า "อย่าห้ามเขาเลยเพราะไม่มีใครที่กระทำการกิจอันยิ่งใหญ่ในนามของเราแล้วจะพูดให้ร้ายเราในเวลาไม่นานหลังจากนั้น"

⁴⁰ ใครก็ตามที่ไม่ได้ขัดขวางพวกเรา ก็อยู่ฝ่ายเดียวกับพวกเรา⁴¹ ใครก็ตามที่ให้น้ำดื่มถ้วยหนึ่งแก่พวกท่านเพราะพวกท่านอยู่ฝ่ายพระคริสต์ เราบอกความจริงกับท่านทั้งหลายว่าผู้นั้นจะไม่ขาดบำเหน็จของเขาเลย

⁴² ผู้ใดก็ตามเป็นเหตุให้ผู้เล็กน้อยเหล่านี้ที่เชื่อในเราสักคนหนึ่งสะดุด ให้เขาหินไม่ก้อนใหญ่ผูกคอผู้นั้นไว้แล้วโยนลงทะเลยิ่งจะดีกว่า⁴³ ถ้ามือของพวกท่านเป็นเหตุให้สะดุด ก็จงตัดทิ้งเสีย การจะเข้าสู่ชีวิตทั้งๆที่มีมือด้วนก็ยิ่งดีกว่ามีสองมือ และต้องทนรกในไฟที่ไม่มีวันดับ⁴⁴.

⁴⁵ ถ้าเท้าของพวกท่านเป็นเหตุให้สะดุด จงตัดทิ้งเสีย การที่จะเข้าสู่ชีวิตทั้งๆที่ขาพิการก็ยิ่งดีกว่ามีทั้งสองข้างและต้องถูกโยนลงในรอก⁴⁶.

⁴⁷ ถ้าตาของท่านเป็นเหตุให้สะดุด จงควักทิ้งเสีย การจะเข้าสู่อาณาจักรของพระเจ้าโดยมีตาข้างเดียวก็ยิ่งดีกว่ามีสองข้างและต้องถูกโยนลงในรอก⁴⁸ ที่ซึ่งหนอนไม่มีวันตายและไฟไม่มีวันดับ

⁴⁹ เพราะว่าทุกคนจะต้องถูกคลุกเคล้าด้วยไฟอย่างกับคลุกเคล้าด้วยเกลือ⁵⁰ เกลือเป็นสิ่งที่ดีแต่ถ้าเกลือหมดความเค็มแล้วจะทำให้กลับมามีเค็มได้อย่างไร? พวกท่านจงมีเกลืออยู่ในตัวและอยู่ร่วมกันอย่างสงบสุข"

Chapter 10

¹ พระเยซูเสด็จออกจากที่นั่นและเสด็จไปยังแคว้นยูเดีย และเข้าไปอีกฟากหนึ่งของแม่น้ำจอร์แดน และก็มีฝูงชนเข้ามาหาพระองค์อีก พระองค์ทรงสอนพวกเขาอีกตามที่พระองค์เคยสอน² แล้วพวกฟาริสีก็เข้ามาหาและยังเชิงพระองค์ว่า "ตามบัญญัติแล้วพวกผู้ชายหย่าภรรยาได้หรือไม่?"³ พระองค์ตรัสตอบว่า "แล้วโมเสสได้สั่งพวกท่านว่าอย่างไร?"⁴ พวกเขาทูลว่า "โมเสสอนุญาตให้ผู้ชายเขียนหนังสือหย่าภรรยาและปล่อยเธอไปได้"

⁵ "เป็นเพราะใจของพวกท่านแข็งกระด้าง ทำให้เขาต้องเขียนบัญญัตินี้ให้พวกท่าน" พระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า⁶ "แต่เริ่มแรกในการทรงสร้างนั้น 'พระเจ้าทรงสร้างพวกเขาเป็นผู้ชายและผู้หญิง'

⁷ เพราะเหตุนี้ผู้ชายจะละจากบิดามารดาของตนไปผูกพันเป็นหนึ่งเดียวกับภรรยา⁸ และทั้งสองจะเป็นเนื้อเดียวกัน ดังนั้นเขาจึงไม่ได้เป็นสองอีกต่อไปแต่เป็นหนึ่งเดียว⁹ ฉะนั้นที่พระเจ้าทรงผูกพันเข้าด้วยกันแล้วคืออย่าให้มนุษย์แยกออกจากกันเลย"

¹⁰ เมื่อพวกเขาอยู่ในบ้าน เหล่าสาวกก็มาถามพระเยซูอีกในเรื่องนี้อีก¹¹ พระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า "ผู้ใดหย่าภรรยาของเขาแล้วไปแต่งงานกับหญิงอื่น ก็ล่วงประเวณีต่อเธอ"¹² ถ้าผู้หญิงหย่าสามีของเธอ แล้วไปแต่งงานกับชายอื่น เธอก็ล่วงประเวณี"

¹³ แล้วพวกเขาก็พาพวกเด็กเล็กๆ มาหาพระองค์เพื่อให้พระองค์วางมือบนพวกเขา แต่เหล่าสาวกก็ตำหนิพวกเขา¹⁴ แต่เมื่อพระเยซูทรงสังเกตเห็น พระองค์

ทรงไม่พอพระทัยมาก และตรัสกับพวกเขาว่า "จงให้เด็กเล็กๆ มาหาเรา อย่าขัดขวางพวกเขาเลย เพราะราชอาณาจักรของพระเจ้าเป็นของคนที่เป็นเหมือนเด็กๆ เหล่านี้"

¹⁵เราบอกท่านตามจริงว่า ถ้าใครไม่รับราชอาณาจักรของพระเจ้าเหมือนเด็กเล็กๆ ผู้นั้นจะเข้าในนั้นไม่ได้"¹⁶แล้วพระองค์ทรงอุ้มเด็กๆ ขึ้นมา ทรงวางมือบนพวกเขาและอวยพร

¹⁷เมื่อพระองค์ทรงเริ่มออกเดินทาง ชายคนหนึ่งวิ่งมาคุกเข่าต่อหน้าพระองค์ และทูลถามว่า "ท่านอาจารย์ผู้ประเสริฐ ข้าพเจ้าจะต้องทำอะไรบ้างจึงจะได้ชีวิตนิรันดร์?"¹⁸พระเยซูตรัสว่า "ทำไมท่านจึงว่าเราประเสริฐ? นอกจากพระเจ้าแล้วไม่มีใครอื่นที่ประเสริฐ"¹⁹ท่านก็รู้พระบัญญัติที่บอกว่า 'อย่าฆ่าคน อย่าล่วงประเวณี อย่าลักขโมย อย่าเป็นพยานเท็จ อย่าฉ้อโกง จงให้เกียรติแก่บิดามารดาของท่าน'"

²⁰ชายคนนั้นทูลว่า "ท่านอาจารย์ ทั้งหมดนี้ข้าพเจ้าถือปฏิบัติมาตั้งแต่เด็ก"²¹พระเยซูทรงมองมาที่เขาและทรงรักเขา พระองค์ตรัสกับเขาว่า "ท่านยังขาดอยู่สิ่งหนึ่ง ให้ท่านไปขายทรัพย์สินสมบัติทั้งหมดของท่านที่มีและเอาไปแจกคนยากจนแล้วท่านจะมีทรัพย์สินสมบัติในสวรรค์ จากนั้นจงตามเรามา"²²แต่เพราะคำกล่าวนี้นั้นเขาจึงดูโศกเศร้ามาก แล้วเขาก็จากไปด้วยความทุกข์เพราะเขามีสมบัติมากมาย

²³พระเยซูทรงมองไปรอบๆ และตรัสกับเหล่าสาวกของพระองค์ว่า "ยากนักที่คนรวยจะเข้าราชอาณาจักรของพระเจ้า"²⁴เหล่าสาวกแปลกใจในคำตรัสของพระองค์ แต่พระเยซูตรัสกับพวกเขาอีกว่า "ลูกเอ๋ย ยากยิ่งนักที่จะเข้าราชอาณาจักรของพระเจ้า"²⁵ให้อูฐลอดรูเข็มยิ่งง่ายกว่าที่คนมั่งมีที่จะเข้าในราชอาณาจักรของพระเจ้า"

²⁶พวกเขาก็ยิ่งประหลาดใจและพูดกันว่า "ถ้าเช่นนั้นใครจะรอดได้?"²⁷พระเยซูทรงมองมาที่พวกเขา และตรัสว่า "สำหรับมนุษย์ก็เป็นไปไม่ได้ แต่สำหรับพระเจ้าทุกสิ่งเป็นไปได้"²⁸เปโตรก็เริ่มทูลพระองค์ว่า "ดูสิ ข้าพระองค์ทั้งหลายได้ละทิ้งทุกสิ่งแล้วติดตามพระองค์"

²⁹พระเยซูตรัสว่า "เราบอกความจริงแก่ท่านว่าผู้ใดละบ้าน หรือพี่น้องชายหญิง หรือบิดามารดา หรือลูกๆ หรือที่ดินเพื่อเรา และเพื่อข่าวประเสริฐ"³⁰เขาจะได้รับผลตอบแทนร้อยเท่าในโลกนี้ ไม่ว่าบ้าน พี่น้องชายหญิง มารดา ลูกๆ ที่ดิน รวมทั้งการข่มเหง และในโลกหน้าจะได้ชีวิตนิรันดร์"³¹แต่หลายคนที่เป็นคนต้นจะกลับไปเป็นคนสุดท้ายและคนสุดท้ายจะกลับไปเป็นคนต้น"

³²พวกเขาก็ออกเดินทางไปกรุงเยรูซาเล็ม พระเยซูทรงล่วงหน้าไปก่อนพวกเขา เหล่าสาวกต่างก็ประหลาดใจ พวกที่ตามมาข้างหลังก็รู้สึกหวาดกลัว อีกครั้งหนึ่งที่พระเยซูทรงพาสาวกทั้งสิบสองคนเสด็จออกมาและทรงบอกถึงสิ่งที่กำลังจะเกิดขึ้นกับพระองค์อีกไม่นานว่า"³³"ดูเถิด พวกเรากำลังขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม และบุตรมนุษย์ก็จะถูกมอบไว้กับพวกหัวหน้าปุโรหิตและพวกธรรมาจารย์ พวกเขาจะกล่าวโทษพระองค์ให้ถึงตาย และมอบพระองค์ไว้ให้คนต่างชาติ"³⁴พวกเขาจะเยาะเย้ยพระองค์ ถ่มน้ำลายรดพระองค์ และเขียนตีพระองค์ และประหารพระองค์ หลังจากนั้นสามวัน พระองค์ก็จะเป็นขึ้นจากตาย"

³⁵ยากอบและยอห์น บุตรชายของเศเบดี ได้มาหาพระองค์และทูลว่า "พระอาจารย์ ข้าพระองค์ทั้งสองปรารถนาให้พระองค์กระทำตามคำขอของข้าพระองค์"³⁶พระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า พวกท่านอยากให้เราทำอะไร?"³⁷พวกเขาทูลว่า "ขอให้พวกเราได้นั่งข้างพระองค์เมื่อพระองค์ทรงได้รับพระเกียรติสิริ คนหนึ่งนั่งข้างขวา และอีกคนหนึ่งนั่งข้างซ้ายของพระองค์"

³⁸แต่พระเยซูตรัสตอบพวกเขาว่า "พวกท่านไม่รู้ว่าการกำลังขออะไรอยู่ พวกท่านดื่มถ้วยที่เราจะดื่มได้ไหม หรือทนรับบาปพิศมัยที่เราจะรับได้ไหม?"³⁹พวกเขาทูลพระองค์ว่า "ข้าพระองค์รับได้" แล้วพระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า "พวกท่านจะได้ดื่มถ้วยที่เราจะดื่ม พวกท่านจะรับบาปพิศมัยที่เราจะรับ"⁴⁰แต่ไม่ใช่เราที่จะจัดให้ใครนั่งซ้ายมือหรือขวามือของเรา แต่ที่ตรงนั้นเป็นของผู้ที่ทรงเตรียมไว้แล้ว"

⁴¹เมื่อสาวกอีกสิบคนได้ยินเรื่องนี้ พวกเขาก็เริ่มไม่พอใจยากอบและยอห์น⁴²พระเยซูทรงเรียกพวกเขามาและตรัสว่า "ท่านทั้งหลายรู้ว่าคุณค่าที่ถือกันว่าเป็นผู้ปกครองของคนต่างชาติย่อมเป็นเจ้าเหนือพวกเขา และข้าราชการชั้นผู้ใหญ่ก็ใช้อำนาจเหนือพวกเขา

⁴³แต่จะไม่เป็นอย่างนั้นท่ามกลางพวกท่าน ใครที่อยากเป็นใหญ่ท่ามกลางพวกท่าน ผู้นั้นต้องรับใช้ท่านทั้งหลาย"⁴⁴และใครที่อยากเป็นก็หนึ่งท่ามกลางพวกท่าน ผู้นั้นต้องเป็นทาสของคนทั้งปวง"⁴⁵เพราะว่าบุตรของมนุษย์ไม่ได้มาเพื่อรับการปรนนิบัติ แต่มาเพื่อปรนนิบัติ และปรนนิบัติชีวิตของพระองค์เพื่อเป็นค่าไถ่คนเป็นอันมาก"

⁴⁶พวกเขามาถึงเมืองเยรีโค และเมื่อพระองค์ทรงออกจากเมืองเยรีโคพร้อมกับเหล่าสาวกของพระองค์และฝูงชนมากมาย มีขานาตาบอดคนหนึ่งชื่อบารทิเมอัส บุตรกิเมอัส นั่งขานาอยู่ริมถนน⁴⁷เมื่อเขาได้ยินว่าพระเยซูชาวนาซาเร็ธเสด็จมา เขาก็ร้องตะโกนขึ้นว่า "เยชู บุตรดาวิดเจ้าข้า โปรดเมตตาข้าพระองค์ด้วยเถิด"⁴⁸หลายคนตำหนิขานาตาบอดและบอกให้เขาเงียบ แต่เขาลับร้องเสียงดังกว่าเดิมว่า "บุตรดาวิดเจ้าข้า เมตตาข้าพระองค์ด้วยเถิด"

⁴⁹พระเยซูทรงหยุดแล้วตรัสสั่งให้เรียกเขา มา พวกเขาก็เรียกขานาตาบอดนั้นกล่าวว่า "จงกล้าหาญ ลุกขึ้น พระองค์กำลังเรียกเจ้า"⁵⁰เขาก็ทิ้งเสื้อคลุมของเขา รับลูกขึ้น และมาหาพระเยซู

⁵¹พระเยซูทรงถามเขาและตรัสว่า "ท่านต้องการให้เราทำอะไร?" ขานาตาบอดทูลว่า "รับบี ข้าพระองค์อยากมองเห็น"⁵²และพระเยซูตรัสตอบเขาและตรัสว่า "ไปเถิด ความเชื่อของท่านทำให้ท่านหายแล้ว" ทันใดนั้นเขาก็มองเห็นได้และตามพระเยซูไปตามทาง

¹ขณะที่พวกเขามาถึงกรุงเยรูซาเล็ม พวกเขาอยู่ใกล้หมู่บ้านเบธฟายีและหมู่บ้านเบธานี ที่ภูเขาเมกอกเทศพระเยซูได้ส่งสาวกสองคนของพระองค์ไป²และตรัสกับพวกเขาว่า "จงเข้าไปในหมู่บ้านตรงข้ามพวกเรา ทันทีที่พวกท่านเข้าไป พวกท่านจะพบลูกลาที่ยังไม่มีใครเคยขี่มาก่อนผู้คอยอยู่ จงแกะเชือกและจูงมาที่นี่³ถ้ามีใครถามพวกท่านว่า 'ทำไมพวกท่านทำเช่นนี้?' พวกท่านจงบอกว่ 'องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงต้องการลูกลานี้และจะรับส่งคืนมาที่นี่โดยเร็ว'"

⁴พวกเขาก็ไปและพบลูกลาผู้คอยอยู่ที่ประตูด้านนอกถนน และพวกเขาก็แกะเชือก⁵บางคนที่ยืนอยู่ที่นั่นพูดกับพวกเขาว่า "พวกท่านกำลังทำอะไร แกะเชือกลูกลานั้นทำไม?"⁶พวกเขาจึงพูดตามที่พระเยซูทรงสั่ง พวกเขาไว้ และคนพวกนั้นจึงยอมให้พวกเขาเอาไป

⁷สาวกทั้งสองคนนำเอาลูกลามาให้พระเยซู และพวกเขาเอาเสื้อคลุมของตนปูบนหลังลาให้พระองค์ประทับ⁸ผู้คนเป็นอันมากได้เอาเสื้อคลุมปูบนทางและบางคนก็ตัดกิ่งไม้สดจากท้องทุ่งมาปู⁹ผู้คนที่เดินนำหน้าพระองค์และเดินติดตามมานั้นต่างโห่ร้องว่า "โฮซันนา สรรเสริญพระองค์ผู้เสด็จมาในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้า"¹⁰ขอให้ราชอาณาจักรของดาวิดบรรพบุรุษของเราที่จะมานี้ จงเจริญ โฮซันนาในที่สุดที่สุด"

¹¹แล้วพระเยซูเสด็จเข้าไปในกรุงเยรูซาเล็มและไปยังพระวิหาร แล้วมองดูทุกสิ่งไปรอบๆ เนื่องจากใกล้ค่ำแล้วจึงทรงเสด็จออกไปยังหมู่บ้านเบธานีกับสาวกทั้งสองคน¹²ในวันรุ่งขึ้นเมื่อพวกเขากลับมาจากหมู่บ้านเบธานี พระองค์ทรงหิว

¹³ทรงมองเห็นต้นมะเดื่อมีใบดกแต่ไกล พระองค์ก็เสด็จเข้าไปดูว่ามีผลหรือไม่ และเมื่อพระองค์ทรงพบว่าไม่มีผลเพราะยังไม่ถึงฤดูออกผล¹⁴พระองค์จึงตรัสแก่ต้นมะเดื่อนั้นว่า "จะไม่มีการได้กินผลจากเจ้าอีกเลย" และเหล่าสาวกของพระองค์ก็ได้ยินสิ่งที่พระองค์ตรัสสั่งนั้น

¹⁵พวกเขามาถึงกรุงเยรูซาเล็มและพระองค์ได้เข้าไปยังพระวิหาร และทรงขับไล่ผู้คนที่มาซื้อขายของในพระวิหาร พระองค์ทรงคว่ำโต๊ะของผู้รับแลกเงินและม้านั่งของบรรดาคนขายนกพิราบ¹⁶พระองค์ไม่ทรงอนุญาตให้ใครนำเอาสิ่งของที่จะขายได้ออกไปจากพระวิหารเพื่อนำไปขาย

¹⁷พระองค์ทรงสอนพวกเขาและตรัสว่า "มีคำเขียนไว้ไม่ใช่หรือว่า 'นิเวศของเราจะได้อัศจรรย์' นิเวศแห่งการอธิษฐานสำหรับบรรดาประชาชาติทั้งหลาย"? แต่พวกท่านมาทำเป็นช่องโหว่"¹⁸บรรดาหัวหน้าปุโรหิตและธรรมาจารย์ได้ยินในสิ่งที่พระองค์ตรัส และพวกเขามองหาช่องทางที่จะฆ่าพระองค์เนื่องจากพวกเขากลัวพระองค์ เพราะประชาชนทั้งปวงเลื่อมใสในคำสอนของพระองค์¹⁹เมื่อถึงเวลาเย็นพวกเขาก็ออกจากกรุงไป

²⁰ในเวลาเช้าขณะมาตามทาง พวกเขาเห็นต้นมะเดื่อเหี่ยวเฉาไปจนถึงราก²¹เปโตรนึกขึ้นได้และกล่าวว่า "รับบี ดูสิ มะเดื่อที่ทรงสาปเหี่ยวเฉาไปแล้ว"

²²พระเยซูตรัสตอบพวกเขาว่า "จงมีความเชื่อในพระเจ้า"²³เราบอกความจริงแก่พวกท่านว่าหากผู้ใดสั่งภูเขาลูกนี้ว่า 'จงกิ้งตัวลงทะเลไป' และเขาไม่มีความสงสัยในใจของเขาเลย แต่มีความเชื่อว่าสิ่งที่เขาพูดจะเกิดขึ้น เพราะว่าพระเจ้าทรงเป็นผู้กระทำ

²⁴ด้วยเหตุนี้เราบอกแก่ท่านทั้งหลายทุกสิ่งที่ท่านอธิษฐานทูลขอนั้น จงขอด้วยความเชื่อว่าพวกท่านจะได้รับ และสิ่งนั้นจะเป็นของพวกท่าน²⁵เมื่อท่านยืนอธิษฐาน จงให้อภัยคนที่พวกท่านไม่พอใจ เพื่อว่าพระบิดาของท่านในสวรรค์จะทรงอภัยบาปของพวกท่าน"²⁶

²⁷พวกเขามาที่กรุงเยรูซาเล็มอีกครั้ง ขณะที่พระเยซูทรงดำเนินอยู่ในพระวิหาร พวกหัวหน้าปุโรหิต พวกธรรมาจารย์และเหล่าพวกผู้อาวูโสได้มาหาพระองค์²⁸พวกเขาพูดกับพระองค์ว่า "ท่านทำสิ่งเหล่านี้โดยอาศัยสิทธิตามอำนาจใด และใครให้สิทธิอำนาจท่านทำสิ่งเหล่านั้น?"

²⁹พระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า "เราขอถามคำถามพวกท่านสักข้อหนึ่ง จงตอบมาแล้วเราจะบอกว่าเราอาศัยสิทธิตามอำนาจใดทำสิ่งเหล่านี้"³⁰บัพติศมาของยอห์นมาจากสวรรค์หรือจากมนุษย์? จงบอกเรามา"

³¹พวกเขาได้ถกเถียงหารื้อกันและพูดว่า "ถ้าพวกเราตอบว่า 'มาจากสวรรค์' พระองค์จะตรัสว่า 'ทำไมพวกท่านไม่เชื่อเขา?'³² แต่ถ้าพวกเราบอกว่า 'มาจากมนุษย์'..." พวกเขากลัวประชาชนเพราะทุกคนถือว่ายอห์นเป็นผู้เผยพระวจนะ³³แล้วพวกเขาก็ทูลพระเยซูว่า "พวกเราไม่ทราบ" ดังนั้นพระเยซูจึงตรัสกับพวกเขาว่า "เราก็จะไม่บอกพวกท่านเช่นกันว่าเราอาศัยสิทธิตามอำนาจใดทำสิ่งเหล่านี้"

Chapter 12

¹แล้วพระเยซูทรงเริ่มต้นสอนพวกเขาด้วยคำอุปมา พระองค์ตรัสว่า "มีชายคนหนึ่งปลูกสวนองุ่น เขาสร้างรั้วล้อมรอบ และขุดบ่อเพื่อย้ำองุ่น เขาสร้างหอคอยสังเกตการณ์ไว้ แล้วจึงให้คนสวนเข้าสวนองุ่นนี้ จากนั้นเขาจึงออกเดินทางไปตามแดน²เมื่อถึงเวลาอันเหมาะสม เขาได้ส่งคนรับใช้มาหาผู้เช่าเพื่อรับส่วนแบ่งของผลผลิตจากสวนองุ่น³แต่คนสวนจับเขา ทุบตีเขา และส่งเขากลับไปโดยไม่ให้สิ่งใดแก่เขาเลย

⁴ชายคนนั้นจึงส่งคนรับใช้คนอื่นคนหนึ่งไปอีกครั้ง และพวกเขาก็ทุบตีศีรษะของคนรับใช้คนนั้นและปฏิบัติต่อเขาอย่างน่าอับอาย⁵เจ้าของยังส่งคนอื่นหนึ่งมา พวกเขาทุบตีเขาคนนั้นเสีย เจ้าของส่งคนอื่น ๆ มาอีกหลายคน บางคนก็ถูกทุบตี บางคนก็ถูกฆ่า

⁶ชายคนนั้นยังมีอีกคนหนึ่งที่จะส่งไปหาพวกเขา คือ บุตรชายของเขา ซึ่งเป็นคนสุดท้ายที่เขาส่งไปหาคนเช่าสวนเหล่านั้น ชายคนนั้นพูดว่า 'พวกเขาจะต้องให้เคารพบุตรชายของเรา'⁷แต่พวกผู้เช่าพูดกันว่า 'นี่ไงกายาห์ ให้พวกเราฆ่าเขาแล้วมรดกจะตกเป็นของพวกเรา'

⁸พวกนั้นจึงจับเขา ข่าเขา แล้วโยนออกมานอกสวนองุ่น⁹เมื่อเป็นดังนั้นแล้ว เจ้าของสวนจะทำอย่างไร? เขาจะมาและทำลายคนเข้าสวนเหล่านั้น และมอบสวนองุ่นให้กับคนอื่นแทน

¹⁰พวกท่านไม่ได้อ่านพระคัมภีร์หรือ?ที่ว่า 'ศิลาซึ่งช่างก่อได้ทิ้งแล้วบัดนี้กลับกลายเป็นศิลาอนุเมก'¹¹สิ่งนี้เป็นมาจากองค์พระผู้เป็นเจ้า และเป็นสิ่งที่เหลือเชื่อในสายตาของพวกเรา"¹²พวกเขาเสาะหาทางที่จะจับกุมตัวพระเยซู แต่พวกเขากลัวฝูงชน เพราะพวกเขารู้ว่าพระองค์ตรัสคำอุปมานั้นเพื่อต่อต้านพวกเขา ดังนั้นพวกเขาจึงละพระองค์และจากไป

¹³ดังนั้นพวกเขาจึงส่งพวกฟาริสีบางคนและคนของเฮโรดมาที่พระองค์ เพื่อจับผิดถ้อยคำของพระองค์¹⁴เมื่อพวกเขามาถึง พวกเขาพูดกับพระองค์ว่า "ท่านอาจารย์ พวกเราทราบว่าท่านไม่ได้เห็นแก่ความคิดเห็นของใคร และท่านก็ไม่ได้เห็นแก่หน้าฝ่ายใดเลย ท่านสอนทางของพระเจ้าอย่างแท้จริง การเสียดูชาให้กับศิษยานั้นถูกต้องตามกฎหมายบัญญัติหรือไม่? พวกเราควรเสียดูชาหรือไม่?"¹⁵แต่พระเยซูรู้ถึงความเจ้าเล่ห์ของพวกเขา และพระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า "ท่านทำไม่พวกท่านถึงมากทดสอบเรา? จงเอาเหรียญเดนาเรียนมาให้เราดูสักหนึ่งเหรียญ"

¹⁶พวกเขาจึงนำเหรียญมาให้พระเยซูเหรียญหนึ่ง พระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า "บนเหรียญนี้จารึกชื่อและภาพเหมือนของใคร?" พวกเขาตอบว่า "ของซีซาร์"¹⁷พระเยซูจึงตรัสว่า "จงให้แก่ซีซาร์ในสิ่งที่เขาเป็นของซีซาร์ และจงถวายแด่พระเจ้าในสิ่งที่เขาเป็นของพระเจ้า" พวกเขาต่างประหลาดใจในพระองค์

¹⁸แล้วพวกเขาสะดุ้ง คือพวกเขากล่าวว่าไม่มีการเป็นขึ้นจากความตายก็ได้มาหาพระองค์ พวกเขาถามพระองค์ว่า¹⁹"ท่านอาจารย์ โมเสสเขียนถ้อยคำเอาไว้ให้กับพวกเราว่า 'ถ้าหากพี่ชายของชายเสียชีวิตและได้ทิ้งภรรยาเอาไว้โดยที่ไม่มีบุตร ให้น้องชายรับพี่สะใภ้เป็นภรรยา เพื่อมีบุตรสืบตระกูลให้พี่ชาย'

²⁰มีพี่น้องอยู่เจ็ดคน พี่ชายคนแรกมีภรรยาแล้วตายโดยไม่มีบุตร²¹น้องคนที่สองจึงรับหญิงนั้นมาเป็นภรรยา แล้วก็ตายโดยยังไม่มีบุตร และน้องคนที่สามก็รับไว้เหมือนกัน แต่ก็ตายโดยไม่มีบุตร²²ไม่มีพี่น้องสักคนในเจ็ดคนนี้มีบุตร ในที่สุดหญิงคนนั้นก็ตายด้วย²³ในการเป็นขึ้นมาจากความตาย เมื่อพวกเขาทุกคนเป็นขึ้นมา ผู้หญิงคนนี้จะเป็นภรรยาของใคร? เพราะทั้งเจ็ดคนก็ได้ผู้หญิงคนนี้เป็นภรรยาของพวกเขาทุกคน"

²⁴พระเยซูตรัสว่า "นี่คือเหตุผลที่ทำให้พวกท่านผิดพลาดไม่ใช่หรือ เพราะพวกท่านไม่รู้พระคัมภีร์และไม่รู้จักฤทธิ์เดชของพระเจ้า?"²⁵เพราะเมื่อพวกเขาเป็นขึ้นมาจากความตายแล้ว พวกเขาจะไม่มีการสมรสหรือถูกยกให้เป็นคู่สมรสกัน แต่พวกเขาจะเป็นเหมือนบรรดาทูตในฟ้าสวรรค์

²⁶แต่เกี่ยวกับเรื่องคนตายที่ถูกทำให้เป็นขึ้นมานั้น ท่านไม่ได้อ่านหนังสือของโมเสสที่บันทึกเอาไว้เรื่องพุ่มไม้ที่พระเจ้าทรงตรัสกับเขาว่า 'เราเป็นพระเจ้าของอับราฮัม พระเจ้าของอิสอัค และพระเจ้าของยาโคบ' หรือ?"²⁷พระองค์มิได้เป็นพระเจ้าของคนตาย แต่เป็นพระเจ้าของคนเป็น พวกท่านผิดมากแล้ว

²⁸หนึ่งในพวกธรรมาจารย์มาถึงและได้ยื่นการพุดคุยกันของพวกเขา เขาเห็นว่าพระเยซูตอบคำถามของคนเหล่านั้นได้ดี เขาจึงถามพระองค์ว่า "พระบัญญัติข้อไหนสำคัญมากที่สุด?"²⁹พระเยซูตรัสว่า "ข้อที่สำคัญที่สุดคือ 'โอ อิสราเอล จงฟังเถิด องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าของเราทั้งหลายเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าองค์เดียว'³⁰ท่านต้องรักองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าของท่านด้วยสิ้นสุดใจ ด้วยสิ้นสุดจิต ด้วยสิ้นสุดความคิด และด้วยสิ้นสุดกำลัง"³¹พระบัญญัติข้อที่สองคือ 'ท่านต้องรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง' ไม่มีพระบัญญัติใดที่ยิ่งใหญ่กว่านี้อีกแล้ว"

³²ธรรมาจารย์คนนั้นพูดว่า "ดีจริง ท่านอาจารย์ ท่านกล่าวความจริงว่าพระเจ้าเป็นหนึ่งเดียวและไม่มีพระเจ้าองค์อื่นนอกจากพระองค์"³³การที่จะรักพระเจ้าด้วยสิ้นสุดใจ ด้วยสุดความเข้าใจ และด้วยสิ้นสุดกำลัง และการรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเองนั้นก็ประเสริฐกว่าเครื่องเผาบูชาและเครื่องสัตวบูชาทั้งสิ้น³⁴เมื่อพระเยซูเห็นว่าเขาให้คำตอบที่ชาญฉลาด พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า "ท่านไม่ได้อยู่ห่างไกลจากราชอาณาจักรของพระเจ้าเลย" หลังจากนั้นไม่มีผู้ใดกล้าถามคำถามใดๆ ต่อพระเยซูอีก

³⁵ขณะที่พระเยซูทรงสั่งสอนในลานพระวิหาร พระองค์ตรัสว่า "ที่พวกธรรมาจารย์ว่าพระคริสต์เป็นบุตรของดาวิดนั้นเป็นได้อย่างไร?"³⁶ในพระวิญญานบริสุทธิ์นั้น ดาวิดกล่าวเองว่า 'พระเจ้าจอมเจ้านายตรัสกับองค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้าว่า "จงนั่งที่ข้างขวามือของเรา จนกว่าเราจะทำให้พวกศัตรูของเจ้าเป็นแท่นรองเท้าของเจ้า"'³⁷แม้แต่ดาวิดเองยังเรียกพระองค์ว่า 'องค์พระผู้เป็นเจ้า' แล้วพระคริสต์จะเป็นบุตรของดาวิดได้อย่างไร?" ฝูงชนกลุ่มใหญ่ต่างฟังพระองค์ด้วยความยินดี

³⁸ขณะที่พระเยซูทรงสอน พระองค์ตรัสว่า "จงระวังพวกธรรมาจารย์ เขาชอบสวมเสื้อชุดยาวเดินไปมา ชอบให้ผู้คนมาคำนับก้มกราบในย่านตลาด"³⁹และพวกเขาชอบนั่งในที่ที่สำคัญที่สุดในธรรมศาลาและที่อันทรงเกียรติในงานเลี้ยง⁴⁰เขาธิบดีเรือนของหญิงม่าย และแสรังอธิษฐานยืดยาวให้คนเห็น คนเช่นนี้จะถูกลงโทษอย่างหนักที่สุด"

⁴¹แล้วพระเยซูทรงประทับอยู่ใกล้กับบริเวณที่วางตู้ถวายในพระวิหาร พระองค์ทรงมองดูผู้คนในขณะที่พวกเขาใส่เงินลงไปตู้ถวาย คนรวยหลายคนใส่เงินจำนวนมาก⁴²มีหญิงม่ายคนหนึ่งเป็นคนจนเอาเหรียญทองแดงสองอัน มีค่าประมาณหนึ่งเพนนีมาใส่ไว้

⁴³พระองค์จึงเรียกเหล่าสาวกของพระองค์มา และตรัสกับพวกเขาว่า "เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า หญิงม่ายยากจนคนนี้ ได้ใส่ไว้ในตู้เก็บเงินถวายมากกว่าคนทั้งปวงที่ใส่ไว้"⁴⁴เพราะว่าคนทั้งปวงนั้นได้เอาเงินเหลือใช้ของเขามาใส่ไว้ แต่ผู้หญิงนี้ขุดสบนที่สุด ยังได้เอาเงินที่มีอยู่สำหรับเลี้ยงชีวิตของตนมาใส่ทั้งหมด"

¹ในขณะที่พระเยซูเสด็จออกมาจากพระวิหาร คนหนึ่งในเหล่าสาวกของพระองค์ทูลพระองค์ว่า "ดูสิ พระอาจารย์ ก้อนหินและอาคารเหล่านี้ช่างสวยงามยิ่งใหญ่อจึริงๆ"²พระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า "พวกท่านเห็นอาคารที่ยิ่งใหญ่เหล่านี้ไหม? จะไม่มีหินสักก้อนหนึ่งที่ซ้อนทับกันอยู่ที่นี่จะไม่ถูกทำลายลง"

³ขณะที่พระองค์ประทับอยู่บนภูเขามะกอกเทศซึ่งอยู่ตรงข้ามกับพระวิหาร เปโตร ยากอบ ยอห์นและอันดรูว์ ได้ทูลถามพระองค์เป็นการส่วนตัวว่า⁴"ขอทรงบอกพวกเราว่า สิ่งเหล่านี้จะเกิดขึ้นเมื่อไร? อะไรจะเป็นหมายสำคัญว่า เมื่อไรสิ่งเหล่านี้จะเกิดขึ้น?"

⁵พระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า "จงระวัง เพื่อที่จะไม่มีใครนำพวกท่านให้หลงไป⁶คนเป็นอันมากจะมาในนามของเราและบอกว่า 'เราคือผู้นั้น' และพวกเขาจะนำคนเป็นอันมากให้หลงไป

⁷เมื่อพวกท่านได้ยินเกี่ยวกับสงครามหรือข่าวลือเรื่องสงคราม จงอย่ากังวล เพราะสิ่งเหล่านี้จำเป็นต้องเกิดขึ้น แต่จุดจบยังไม่มาถึง⁸เพราะประชาชาติจะลุกขึ้นต่อสู้กับประชาชาติ และอาณาจักรจะต่อสู้กับอาณาจักร จะเกิดแผ่นดินไหวในที่ต่างๆ และการกันดารอาหาร เหตุการณ์เหล่านี้เป็นการเริ่มต้นของความทุกข์ยากลำบาก

⁹จงระวังตัวพวกท่านให้ดี พวกเขาจะมอบพวกท่านไว้ที่สภา และพวกท่านจะถูกเขียนไว้ในธรรมศาลา พวกท่านจะยืนอยู่ต่อหน้าเจ้าเมืองและกษัตริย์เพื่อที่จะเป็นพยานต่อพวกเขาเพราะเห็นแก่เรา¹⁰แต่ข่าวประเสริฐจำเป็นต้องถูกประกาศออกไปถึงชนทุกชาติก่อน

¹¹เมื่อพวกเขาจับกุมพวกท่านและมอบตัวพวกท่านไว้ จงอย่ากังวลว่าพวกท่านจะพูดอะไรดี เพราะในชั่วโม่งนั้น จงพูดไปตามถ้อยคำที่ประทานแก่ท่านในเวลา นั้น เพราะไม่ใช่ตัวท่านเองที่เป็นผู้พูด แต่เป็นพระวิญญาณบริสุทธิ์¹² พี่ชายจะมอบน้องชายให้ถึงแก่ความตาย และพ่อจะมอบลูกของเขา ลูกๆ จะลุกขึ้นต่อสู้กับพ่อแม่ของพวกเขาและเป็นเหตุให้พวกเขาไปถึงความตาย¹³ทุกคนจะเกลียดชังพวกท่าน เพราะนามของเรา แต่ผู้ใดทนได้จนถึงที่สุด ผู้นั้นจะรอด

¹⁴เมื่อพวกท่านเห็นสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนซึ่งกระทำให้เกิดการรกร้างว่างเปล่า ตั้งอยู่ในที่ซึ่งไม่สมควรจะตั้ง (ให้ผู้อ่านเข้าใจเอาเองเถิด) ให้ผู้ที่อยู่ในแคว้นยูเดียหนีไปยังภูเขา¹⁵ผู้ที่อยู่บนดาดฟ้าหลังคาบ้านอย่าลงมาหรือเข้าบ้านมาหยิบสิ่งใดออกไป¹⁶และผู้ที่อยู่ตามทุ่งนาอย่ากลับไปเอาเสื้อคลุมของตน

¹⁷วันเหล่านั้นนำหาวดล้วยิ่งนักสำหรับหญิงมีครรภ์หรือแม่ลูกอ่อน¹⁸จงอธิษฐานเพื่อเหตุการณ์นี้จะไม่เกิดขึ้นในฤดูหนาว¹⁹เพราะจะมีความทุกข์ยากครั้งยิ่งใหญ่อ่างที่ไม่เคยมีมาก่อนตั้งแต่ปฐมกาลเมื่อพระเจ้าทรงสร้างโลกจนถึงเดี๋ยวนี้ และจะไม่มีเหตุการณ์เช่นนี้อีกเลย²⁰หากองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงย่นวันเหล่านั้นให้สั้นเข้ามา ก็จะไม่ใคร่รอชิวติได้ แต่เพราะเห็นแก่ผู้ที่ทรงเลือกสรรไว้พระองค์จึงทรงทำให้วันเหล่านั้นสั้นลง

²¹หากมีใครมาบอกพวกท่านว่า 'ดูเถิด พระคริสต์อยู่ที่นั่น' หรือ 'ดูเถิด พระองค์อยู่ที่นั่น' อย่าไปเชื่อเลย²²เพราะจะมีพระคริสต์เทียมเท็จ และผู้เผยพระวจนะเท็จปรากฏขึ้น พวกเขาจะแสดงหมายสำคัญและการอัศจรรย์ต่างๆ เพื่อลวงผู้ที่ทรงเลือกสรรไว้หากเป็นไปได้²³ฉะนั้นจงระวัง เรามอบทุกอย่างแก่พวกท่านไว้ล่วงหน้าแล้ว

²⁴แต่หลังจากวันเวลาแห่งความทุกข์ยากครั้งยิ่งใหญ่เหล่านั้น ดวงอาทิตย์จะมืดไป ดวงจันทร์จะไม่ส่องแสง²⁵ดวงดาวจะตกจากฟ้า และฤทธิ์อำนาจที่มีในสวรรค์จะสั่นสะเทือน²⁶จากนั้นพวกเขาจะเห็นบุตรมนุษย์เสด็จมาในเมฆด้วยฤทธาานุภาพและพระสิริอันยิ่งใหญ่²⁷พระองค์จะส่งทูตสวรรค์ของพระองค์มา และพระองค์จะทรงรวบรวมผู้ที่พระเจ้าทรงเลือกไว้ด้วยกันจากลมทั้งสี่ จากสุดปลายแผ่นดินโลกจนถึงสุดปลายฟ้า

²⁸จงเรียนรู้บทเรียนจากต้นมะเดื่อ เมื่อกิ่งเริ่มแตกใบอ่อน และเริ่มมีใบงอกออกมา พวกท่านจะรู้ได้ว่าฤดูร้อนใกล้เข้ามาแล้ว²⁹เช่นเดียวกัน เมื่อพวกท่านเห็นสิ่งเหล่านี้เกิดขึ้น พวกท่านก็จะรู้ว่าพระองค์เสด็จมาใกล้ถึงประตูแล้ว

³⁰เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า คนรุ่นนี้จะไม่ล่วงลับไปจนกว่าสิ่งเหล่านี้จะเกิดขึ้น³¹ฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลกจะล่องลับไป แต่ถ้อยคำของเราจะไม่สูญหายไป³²แต่นั้นหรือชั่วโม่งนั้นไม่มีใครรู้ บรรดาทูตสวรรค์ในสวรรค์หรือพระบุตรก็มิรู้ แต่พระบิดาองค์เดียวทรงรู้

³³จงระวัง จงตื่นตัว เพราะพวกท่านไม่รู้ว่เวลานั้นจะมาถึงเมื่อใด³⁴ก็เหมือนชายคนหนึ่งออกจากบ้านไป เขาตั้งคนรับใช้ให้รับผิดชอบหน้าที่ต่างๆ ตามที่แต่ละคนได้รับมอบหมายและบอกคนเฝ้าประตูให้เฝ้าระวังไว้

³⁵ฉะนั้นจงเฝ้าระวังอยู่เพราะพวกท่านไม่รู้ว่เจ้าของบ้านจะกลับมาเมื่อใด อาจจะกลับมาเวลาค่ำหรือเวลาเที่ยงคืน เวลาไก่ขัน หรือเวลารุ่งสาง³⁶ถ้าเขามาอย่างไม่นับรู้ตัว ก็อย่าให้เขาพบว่าพวกท่านกำลังหลับอยู่³⁷เราบอกกับท่านเราก็บอกกับทุกๆ คนว่า จงเฝ้าระวัง"

Chapter 14

¹ขณะนั้นอีกสองวันจะถึงเทศกาลปัสกาและเทศกาลขนมปังไร้เชื้อ พวกหัวหน้าปุโรหิตและพวกธรรมาจารย์กำลังหาช่องทางที่จะจับกุมพระเยซูแบบลับๆ แล้วประหารพระองค์เสีย²พวกเขาพูดกันว่า "อย่าลงมือช่วงเทศกาลเลยมิฉะนั้นประชาชนจะก่อการจลาจล"

³เมื่อพระเยซูประทับที่หมู่บ้านเบธานี ในบ้านของซีโมนคนโรคเรื้อน ขณะที่พระองค์กำลังเอนกายที่โต๊ะอาหาร มีหญิงคนหนึ่งมาหาพระองค์พร้อมด้วยขวดน้ำมันหอมระเทศที่มีราคาแพงมาก เธออุบขวดนั้นแล้วเทน้ำมันลงบนศีรษะของพระองค์⁴แต่มีบางคนรู้สึกโกรธ พวกเขาจึงซุบซิบกันว่า "ทำไมถึงมาทำให้น้ำมันนี้เสียไปเปล่าๆ?"⁵น้ำมันนี้จะขายได้มากกว่าสามร้อยเหรียญเดนาเรียน แล้วนำเงินไปช่วยเหลือคนจนก็ได้" พวกเขาจึงบ่นว่าผู้หญิงคนนั้น

⁶แต่พระเยซูตรัสว่า "อย่ายุ่งกับเธอเลย ทำไมพวกท่านทำให้เธอยุ่งยาก? ผู้หญิงคนนี้ได้ทำสิ่งที่ดีงามเพื่อเรา⁷ ด้วยว่าคนยากจนมืออยู่กับพวกท่านเสมอ และพวกท่านจะทำการดีแก่เขาเมื่อไรก็ทำได้ แต่เราจะไม่อยู่กับพวกท่านเสมอไป⁸ เธอได้ทำในสิ่งที่เธอทำได้ เธอมาขโมยกายของเราล่วงหน้าก่อนที่จะมีการฝังศพของเรา⁹ เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ไม่ว่าข่าวประเสริฐจะเผยแผ่ไปที่ใดๆ ทั่วโลก สิ่งที่ยิ่งใหญ่ที่ได้กระทำจะถูกเล่าขานไปเพื่อเป็นที่ระลึกถึงเธอ"

¹⁰แล้วยูดาส อิสคาริโอท หนึ่งในสาวกสิบสองคน ได้ออกไปหาพวกหัวหน้าปุโรหิต เพื่อจะมอบพระองค์ให้คนเหล่านั้น¹¹ เมื่อพวกหัวหน้าปุโรหิตได้ยินดังนั้นก็ดีใจ และสัญญาว่าจะให้เงินแก่เขา เขาจึงเริ่มมองหาโอกาสที่จะจับพระองค์ส่งให้พวกเขา

¹²ในวันแรกของเทศกาลขนมปังไร้เชื้อ เมื่อพวกเขาถวายลูกแกะปัสกาเป็นเครื่องบูชา เหล่าสาวกของพระองค์กุลพระองค์ว่า "พระองค์ต้องการให้พวกเราจัดเตรียมอาหารเพื่อรับประทานปัสกาที่ไหน?"¹³ พระองค์ทรงส่งสาวกสองคนของพระองค์ออกไปและตัดกับพวกเขาว่า "จงเข้าไปในเมือง จะมีชายคนหนึ่งทูนหม้อน้ำมาพบพวกท่าน จงตามคนนั้นไป¹⁴ เมื่อเขาเข้าไปในบ้านหลังใด จงตามเขาเข้าไปแล้วถามเจ้าของบ้านหลังนั้นว่า 'พระอาจารย์ตรัสว่า 'ห้องรับรองแขกซึ่งเราจะใช้เป็นที่รับประทานปัสกากับเหล่าสาวกของเรานั้นอยู่ที่ไหน?'"

¹⁵เขาจะพาไปดูห้องใหญ่ขึ้นบนซึ่งตกแต่งเตรียมไว้เรียบร้อยแล้ว จงเตรียมปัสกาให้พวกเราที่นั่น"¹⁶ สาวกทั้งสองจึงออกจากที่นั่นและเข้าไปในเมือง พวกเขาได้พบกับทุกอย่างตามที่พระองค์ตรัสกับพวกเขาไว้ และพวกเขาจึงได้จัดเตรียมงานเลี้ยงฉลองปัสกา

¹⁷เมื่อถึงเวลาเย็น พระองค์จึงเสด็จมาพร้อมกับสาวกทั้งสิบสองคน¹⁸ ขณะที่พวกเขาเอนกายลงรับประทานอาหารที่โต๊ะ พระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า "เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า คนหนึ่งในพวกท่านซึ่งรับประทานอาหารกับเราจะทรยศเรา"¹⁹ พวกเขาทั้งหลายก็เสียใจ และกุลพระองค์ทีละคนว่า "ไม่ใช่ข้าพระองค์แน่ใช่ไหม?"

²⁰พระเยซูจึงตรัสตอบพวกเขาว่า "คือคนหนึ่งในพวกท่านสิบสองคน คนซึ่งกำลังจุ่มขนมปังในชามเดียวกันกับเรา²¹ เพราะว่าบุตรมนุษย์จะต้องเป็นไปตามที่พระคัมภีร์เขียนไว้เกี่ยวกับพระองค์ แต่บัดนี้จะเกิดแก่คนซึ่งทรยศต่อบุตรมนุษย์นั้น ถ้าเขาไม่เกิดมาก็ยังจะดีกว่าตัวเขาเองมากกว่า"

²²ขณะที่พวกเขารับประทานอาหารอยู่นั้น พระเยซูทรงหยิบขนมปังขึ้นมา ทรงอวยพรแล้วหัก พระองค์ทรงส่งให้พวกเขาแล้วตรัสว่า "จงรับไปกินเถิด นี่คือกายของเรา"²³ แล้วพระองค์จึงทรงหยิบถ้วย ขอบพระคุณและส่งให้พวกเขา แล้วพวกเขาก็รับไปดื่มทุกคน²⁴ พระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า "นี่คือโลหิตแห่งพันธสัญญาของเรา เป็นโลหิตที่หลั่งลงเพื่อคนมากมาย"²⁵ เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า เราจะไม่ได้มาจากผลแห่งเถาองุ่นนี้อีก จนกว่าจะถึงวันนั้น ซึ่งเราจะดื่มใหม่ในราชอาณาจักรของพระเจ้า"

²⁶เมื่อพวกเขาร้องเพลงสรรเสริญบทหนึ่งแล้ว พวกเขาจึงพากันออกไปยังภูเขามะกอกเทศ²⁷ พระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า "พวกท่านจะทิ้งเราไปทั้งหมด เพราะมิใช่ฉันไว้ว่า 'เราจะตีผู้เลี้ยงแกะ และฝูงแกะจะกระจัดกระจายไป'

²⁸แต่หลังจากที่เราถูกจับให้เป็นขึ้นมาแล้ว เราจะล่วงหน้าพวกท่านไปยังกาลิลี"²⁹ เปโตรกุลพระองค์ว่า "ถึงแม้ทุกคนจะทิ้งพระองค์ไป ข้าพระองค์ก็จะไม่ทิ้ง"

³⁰พระเยซูตรัสกับเขาว่า "เราบอกความจริงแก่ท่านว่า วันนี้ ไซ คนนี้ก่อนไ้ขันสองครั้ง ท่านจะปฏิเสธเราสามครั้ง"³¹ แต่เปโตรกุลว่า "ถึงแม้จะต้องตายร่วมกับพระองค์ ข้าพระองค์ก็จะไม่ปฏิเสธพระองค์เลย" สาวกทุกคนก็สัญญาอย่างเดียวกัน

³²พวกเขามาถึงสถานที่ซึ่งเรียกว่า เกกเสมนี และพระเยซูตรัสกับเหล่าสาวกของพระองค์ว่า "จงนั่งตรงนี้ ขณะที่เราอธิษฐาน"³³ พระองค์พาเปโตร ยากอบ และยอห์นไปกับพระองค์ด้วย แล้วก็เริ่มรู้สึกเศร้าใจ และเป็นทุกข์อย่างหนัก³⁴ พระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า "จิตใจของเรารู้สึกเศร้าหนักมากจนแทบจะตาย จงเฝ้าระวังอยู่ที่นี่"

³⁵ทรงดำเนินต่อไปอีกหน่อยหนึ่ง แล้วพระเยซูทรงชนหน้าลงกับพื้น และอธิษฐานว่าถ้าเป็นไปได้ก็อยากขอให้ชั่วโมงนั้นผ่านพ้นไปจากพระองค์³⁶ พระองค์กุลว่า "อับบา พระบิดาเจ้าข้า ทุกสิ่งเป็นไปได้อาหรับพระองค์ ขอทรงเอาถ้วยนี้ไปจากข้าพระองค์ อย่างไรก็ตามอย่าให้เป็นไปตามใจของข้าพระองค์แต่ขอให้เป็นไปตามพระประสงค์ของพระองค์"

³⁷พระองค์ทรงเสด็จกลับมาและพระองค์พบว่าพวกเขากำลังนอนหลับอยู่จึงตรัสกับเปโตรว่า "ไซโมน ท่านหลับอยู่หรือ? จะคอยเฝ้าระวังอยู่สักชั่วโมงเดียวไม่ได้เสียหรือ?"³⁸ จงเฝ้าระวังและอธิษฐานเพื่อว่าพวกท่านจะไม่ตกเข้าไปอยู่ในการทดลอง วิญญาณพร้อมแล้วก็จริงแต่กายยังอ่อนกำลังอยู่"³⁹ พระองค์จึงเสด็จไปอธิษฐานอีกครั้ง และพระองค์ใช้ถ้อยคำเหมือนเดิม

⁴⁰เมื่อพระองค์เสด็จกลับมาอีกครั้งและพระองค์พบว่าพวกเขายังหลับอยู่เพราะตาของพวกเขาหนักอึ้ง พวกเขาไม่รู้จักกุลพระองค์ว่าอย่างไร⁴¹ พระองค์เสด็จกลับมาเป็นครั้งที่สามและตรัสกับพวกเขาว่า "พวกท่านยังจะนอนหลับและพักผ่อนอยู่อีกหรือ พอได้แล้ว เวลามาทั้งแล้ว ดูสิ บุตรมนุษย์กำลังถูกทรยศมอบไว้ในมือของพวกคนบาปแล้ว"⁴² ลุกขึ้น พวกเราไปกันเถาะ ดูสิ คนซึ่งกำลังทรยศเราอยู่ใกล้แล้ว"

⁴³พระองค์พูดไม่ทันขาดคำ ยูดาสผู้เป็นหนึ่งในบรรดาสาวกสิบสองคนก็มาถึง และฝูงชนกลุ่มใหญ่ที่มาหาเขานั้นถือดาบและกระบองมาด้วย พวกหัวหน้าปุโรหิต พวกธรรมาจารย์ และเหล่าผู้อาวโสเป็นผู้ส่งพวกเขา⁴⁴ ส่วนผู้ที่ทรยศพระองค์ได้ตกลงเรื่องสัญญากับพวกเขาว่า "คนไหนที่ข้าพเจ้าจูบ ก็คือคนนั้นแหละ ให้จับกุมและควบคุมตัวเขาไป"⁴⁵ เมื่อยูดาสมาถึง ในทันใดนั้น เขาก็เดินเข้ามาหาพระเยซูและพูดว่า "รับปี" แล้วเขาก็จูบพระองค์⁴⁶ พวกเขาจึงเข้ามาจับพระองค์แล้วควบคุมพระองค์ไว้

⁴⁷ แต่สาวคนหนึ่งที่ยืนอยู่ในพวกเขาชักดาบของเขามาแล้วฟันบ่าของมหาปุโรหิตถูกหูของเขาดม⁴⁸ พระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า "พวกท่านออกมาจับเราอย่างพร้อมด้วยดาบและกระบอง เหมือนตามจับโจรอย่างนั้นหรือ?"⁴⁹ เมื่อเราอยู่กับพวกท่านทุกวันและเราสั่งสอนอยู่ในพระวิหารก็ไม่มีใครมาจับเรา แต่เรื่องนี้เกิดขึ้นเพื่อให้เป็นจริงตามที่พระคัมภีร์เขียนไว้"⁵⁰ ทุกคนที่อยู่กับพระเยซูได้ละทิ้งพระองค์และวิ่งหนีไปกันหมด

⁵¹ ชายหนุ่มคนหนึ่งมีแต่ผ้าลินินห่มกายได้ติดตามพระเยซูไป เมื่อคนเหล่านั้นจับกุมเขา⁵² เขาก็สลัดผ้าลินินทิ้งแล้วหนีไปทั้งๆ ที่เปลือยกาย

⁵³ พวกเขานำพระเยซูมาพบมหาปุโรหิต ขณะนั้นพวกหัวหน้าปุโรหิต พวกธรรมาจารย์ และเหล่าผู้อาวุโสมาชุมนุมกันอยู่⁵⁴ ขณะที่เปโตรได้ตามพระองค์มาห่างๆ จนถึงบริเวณลานบ้านของมหาปุโรหิต เขาก็เข้าไปนั่งอยู่ท่ามกลางพวกยาม ซึ่งอยู่ใกล้กับกองไฟและผิงไฟอยู่

⁵⁵ ขณะที่พวกหัวหน้าปุโรหิต และสมาชิกสภายิวทั้งหมดพยายามหาพยานมาปรักปรำพระเยซู เพื่อหาเหตุที่จะประหารพระองค์ แต่ก็ไม่สามารถหาได้⁵⁶ มีหลายคนเป็นพยานเท็จปรักปรำพระองค์ แต่คำให้การของพวกเขาไม่สอดคล้องกัน

⁵⁷ มีบางคนยืนขึ้นเป็นพยานเท็จกล่าวหาพระองค์ว่า⁵⁸ "พวกเราได้ยินเขากล่าวว่า 'เราจะทำลายวิหารนี้ซึ่งสร้างขึ้นด้วยน้ำมือมนุษย์ แล้วในสามวันจะสร้างอีกวิหารหนึ่งขึ้นซึ่งไม่ได้สร้างด้วยมือมนุษย์'"⁵⁹ ถึงกระนั้นคำพยานของพวกเขาขัดกันเอง

⁶⁰ มหาปุโรหิตได้ยืนขึ้นท่ามกลางพวกเขาและถามพระเยซูว่า "ท่านจะไม่ตอบอะไรหรือ? ท่านจะว่าอย่างไรกับข้อกล่าวหาของพยานเหล่านี้?"⁶¹ แต่พระองค์ทรงนิ่งเฉย และไม่ตรัสตอบอะไรเลย มหาปุโรหิตจึงถามพระองค์อีกครั้งว่า "ท่านเป็นพระคริสต์ พระบุตรขององค์ผู้ทรงเป็นที่สรรเสริญหรือ?"⁶² พระเยซูตรัสว่า "เราเป็น และท่านจะเห็นบุตรมนุษย์นั่งอยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ขององค์ผู้ทรงฤทธิและเสด็จมาบนหมู่เมฆแห่งฟ้าสวรรค์"

⁶³ มหาปุโรหิตจึงอีกเลื้อยของตนและพูดว่า "เราจะต้องการพยานอีกหรือ?"⁶⁴ ท่านทั้งหลายได้ยินคำมั่นประมาทพระเจ้าแล้ว พวกท่านจะตัดสินอย่างไร?" พวกเขาก็ตกลงเห็นพ้องกันว่าพระองค์ควรรับโทษถึงตาย⁶⁵ บางคนก็ถ่มน้ำลายรดพระองค์ และเอาผ้าปิดหน้าของพระองค์แล้วชกต่อพระองค์ และพูดว่า "ทายมาสิ" พวกเจ้าหน้าที่จึงพาพระองค์ไปและทุบตีพระองค์

⁶⁶ ขณะที่เปโตรยังอยู่ที่ลานบ้านข้างล่าง สาวใช้คนหนึ่งของมหาปุโรหิตมาทางเขา⁶⁷ เธอเห็นเปโตรผิงไฟอยู่ แล้วเธอก็จ้องมองเขาและพูดว่า "ท่านก็เป็นคนหนึ่งที่อยู่กับเยซูชาวนาซาเร็ธด้วย"⁶⁸ แต่เขาปฏิเสธว่า "ที่เจ้านั้นข้าไม่รู้เรื่องและไม่เข้าใจ" จากนั้น เขาก็ออกไปยังระเบียงบ้าน

⁶⁹ แต่สาวใช้คนนั้นเห็นเขาก็นึกถึงคนที่ยืนอยู่แถวนั้นอีกว่า "คนนี้ก็คนหนึ่งนั้นในพวกนั้น"⁷⁰ แต่เขาปฏิเสธอีก หลังจากนั้นไม่นานคนที่ยืนอยู่ตรงนั้นก็พูดกับเปโตรอีกว่า "ใช่แน่ๆ เจ้าเป็นคนหนึ่งในพวกนั้นเพราะเจ้าเป็นชาวกาลิลี"

⁷¹ แต่เขาเริ่มสับสนสับสนเป็นการใหญ่ว่า "ข้าไม่รู้จักคนที่พวกเจ้าพูดถึง"⁷² ทันใดนั้นเขาก็ขึ้นอีกเป็นครั้งที่สอง แล้วเปโตรจึงนึกถึงถ้อยคำที่พระเยซูตรัสกับเขาไว้ว่า "ก่อนไ้ขึ้นสองหน ท่านจะปฏิเสธเราสามครั้ง" แล้วเขาก็ร้องไห้ออกมาด้วยความเสียใจอย่างยิ่ง

Chapter 15

¹ รุ่งเช้า พวกหัวหน้าปุโรหิตได้ประชุมร่วมกับพวกผู้อาวุโส พวกธรรมาจารย์และสมาชิกสภายิวทั้งหมด จากนั้นพวกเขามัดพระเยซูและพาพระองค์ออกไป พวกเขามอบพระองค์ให้กับปีลาต² ปีลาตถามพระองค์ว่า "ท่านเป็นกษัตริย์ของชาวยิวหรือ?" พระองค์ตอบเขาว่า "ท่านพูดเองแล้วนี่"³ พวกหัวหน้าปุโรหิตจึงฟ้องพระองค์หลายข้อหาด้วยกัน

⁴ ปีลาตถามพระองค์อีกว่า "ท่านจะไม่ตอบเลยหรือ? เห็นไหมว่าพวกเขาฟ้องร้องท่านตั้งหลายข้อหา"⁵ แต่พระเยซูก็ไม่ตอบอะไรทั้งสิ้นกับปีลาต ทำให้เขาประหลาดใจมาก

⁶ ขณะนั้นเป็นเทศกาลเลี้ยง โดยปกติแล้วพวกเขาสามารถขอให้ปีลาตปล่อยตัวนักโทษได้หนึ่งคน⁷ มีชายคนหนึ่งชื่อบาร์บัส ถูกจำคุกพร้อมกับพวกกบฏที่ฆ่าคนตายระหว่างก่อความไม่สงบ⁸ ผู้ชนเข้ามาหาปีลาต และขอให้เขากำตามที่เคยปฏิบัติเสมอมา

⁹ ปีลาตถามพวกเขาว่า "พวกท่านต้องการให้เราปล่อยตัวกษัตริย์ของชาวยิวให้พวกท่านหรือ?"¹⁰ เพราะเขารู้ว่าพวกหัวหน้าปุโรหิตจับพระเยซูมามอบแก่เขา เพราะอิจฉา¹¹ แต่พวกหัวหน้าปุโรหิตกลับปลุกปั่นผู้ชนให้ร้องตะโกนเพื่อให้ปล่อยบาร์บัสแทน

¹² ปีลาตถามพวกเขาอีกครั้งว่า "แล้วจะให้เราทำอย่างไรกับคนที่พวกท่านเรียกกันว่ากษัตริย์ของชาวยิว?"¹³ พวกเขาร้องตะโกนอีกว่า "ตรึงเขาที่กางเขน"

¹⁴ ปีลาตพูดกับพวกเขาว่า "เขาคิดอะไร?" แต่พวกเขายังตะโกนเสียงดังขึ้นซ้ำๆ ว่า "ตรึงเขาที่กางเขน"¹⁵ ปีลาตต้องการที่จะเอาใจผู้ชน ดังนั้นเขาจึงได้ปล่อยบาร์บัสให้กับพวกเขาไป เขายังเขียนพระเยซูแล้วส่งพระองค์ไปตรึงกางเขน

¹⁶ พวกทหารก็พาพระองค์เข้าไปในลานชั้นใน (กองบัญชาการทหาร) และพวกเขาเรียกทหารที่ประจำการทั้งหมดเข้ามารวมกัน¹⁷ พวกเขาเอาเสื้อคลุมสีม่วงสวมให้กับพระเยซู และพวกเขาเอานามมาसानเป็นมงกุฎสวมให้กับพระองค์¹⁸ พวกเขาเริ่มคำนำบทเพลงและพูดว่า "กษัตริย์ของพวกยิว ขอร้องพระเจ้า"

¹⁹ พวกเขาใช้ไม้จิ้มเนื้อที่ศีรษะของพระองค์และถ่มน้ำลายรดพระองค์ พวกเขาคุกเข่าต่อหน้าพระองค์ เพื่อสร้างนมาสการพระองค์²⁰ เมื่อพวกเขาเยาะเย้ยพระองค์แล้ว พวกเขาถือลูกธนูที่ม้วนนั้นออก แล้วเอาเสื้อผ้าของพระองค์มาสวมให้แทน และนำพระองค์ออกไปเพื่อตรึงที่กางเขน²¹ มีชายคนหนึ่งชื่อซีโมนชาวไซริน เดินทางมาจากนอกเมือง (เขาเป็นบิดาของเลืกซานเดอร์และรุฟัส) พวกเขาจึงเกณฑ์เขาให้แบกกางเขนของพระองค์

²² พวกเขาได้นำพระเยซูมายังสถานที่แห่งหนึ่งชื่อกลโกธา (ซึ่งแปลว่า "สถานที่แห่งการโหลกศีรษะ")²³ พวกเขาเอาเหล้าจุ่นผสมกับมดยอบให้พระองค์ แต่พระองค์ไม่ดื่ม²⁴ พวกเขาถือตรึงพระองค์ที่กางเขนและเอาฉลองพระองค์มาจับฉลากแบ่งกัน เพื่อจะรู้ว่าใครจะได้

²⁵ เมื่อพวกเขาตรึงพระองค์นั้นเป็นเวลาสามโมงเช้า²⁶ พวกเขาเขียนข้อหาที่ลงโทษพระองค์ไว้บนป้ายว่า "กษัตริย์ของพวกยิว"²⁷ พวกเขาเอาโจรสองคนมาตรึงพร้อมกับพระองค์ ข้างขวาคนหนึ่งข้างซ้ายคนหนึ่ง²⁸ .

²⁹ คนเหล่านั้นที่ผ่านมาก็ดูหมิ่นพระองค์ สายหน้า พุดเยาะเย้ยพระองค์ว่า "ไฉน เจ้าผู้ซึ่งจะทำลายวิหารแล้วสร้างขึ้นใหม่ภายในสามวัน³⁰ ช่วยตัวเองให้รอดแล้ว ก็ลงจากกางเขนเสียทีสิ"

³¹ ท่ามกลางพวกหัวหน้าปุโรหิตกับพวกธรรมาจารย์ก็มีการเยาะเย้ยพระองค์เหมือนกันว่า "เขาช่วยคนอื่นให้รอดได้ แต่ช่วยตัวเองให้รอดไม่ได้" ขอเชิญพระคริสต์กษัตริย์แห่งอิสราเอลลงมาจากกางเขนเถิดนี่เถอะ พวกเราจะได้เห็นและเชื่อ" และสองคนนั้นก็ถูกตรึงพร้อมกับพระองค์ก็เยาะเย้ยพระองค์ด้วย

³³ เมื่อถึงเวลาเที่ยงก็เกิดมืดทั่วแผ่นดินจนถึงบ่ายสามโมง³⁴ พอถึงบ่ายสามโมง พระเยซูก็ทรงร้องเสียงดังว่า "เอลิฮิ เอไลฮิ ลามา สะบักธาณี?" ซึ่งแปลว่า "พระเจ้าของข้าพระองค์ พระเจ้าของข้าพระองค์ ทำไมพระองค์ทรงทอดทิ้งข้าพระองค์?"³⁵ บางคนที่ยืนอยู่ที่นั่นเมื่อได้ยินถ้อยคำของพระองค์ก็พูดว่า "ดูสิ เขากำลังร้องเรียกเอลียาห์"

³⁶ มีคนบางคนวิ่งไปเอาฟองน้ำชุบน้ำเหล้าจุ่นเปรี๊ยะเสียบปลายไม้จิ้ม ส่งให้พระองค์ดื่ม แล้วชายคนนั้นพูดว่า "ให้เรามาดูกันว่าเอลียาห์จะมาเอาเขาหลงหรือเปล่า"³⁷ แล้วพระเยซูทรงร้องเสียงดังแล้วก็สิ้นพระชนม์³⁸ ม่านในพระวิหารก็ขาดออกเป็นสองท่อนจากบนลงล่าง

³⁹ เมื่อนายร้อยที่ยืนอยู่ตรงหน้าพระเยซูเห็นว่าพระองค์สิ้นพระชนม์อย่างไร เขาก็กล่าวว่า "แท้จริงชายผู้นี้คือพระบุตรของพระเจ้า"⁴⁰ มีผู้หญิงกลุ่มหนึ่งก็เฝ้ามองอยู่แต่ไกล ในพวกผู้หญิงเหล่านั้น มีมารีย์ชาวมักดาลา มารีย์ (มารดาของยากอบคนน้องและของโยเสส) และสะโลเม⁴¹ เมื่อพระองค์อยู่ที่แคว้นกาลิลี พวกเขาเป็นผู้ที่ติดตามและปรนนิบัติพระองค์ ยังมีผู้หญิงคนอื่นๆ อีกหลายคนที่ยืนมายังกรุงเยรูซาเล็มพร้อมกับพระองค์

⁴² เมื่อถึงเวลาเย็น เนื่องจากเป็นวันเตรียมคือเป็นวันก่อนวันสะบาโต⁴³ โยเซฟจากเมืองอริมาเรียมาถึงที่นั่น เขาเป็นหนึ่งในสมาชิกสภาที่ได้รับการเคารพนับถือ อีกทั้งยังเป็นผู้ที่กำลังรอคอยราชอาณาจักรของพระเจ้า เขาเข้าไปพบปิลาตด้วยความกล้าหาญเพื่อขอพระศพของพระเยซู⁴⁴ ปิลาตก็ประหลาดใจที่พระเยซูสิ้นพระชนม์แล้ว เขาก็เรียกนายร้อยมาถามว่าพระเยซูตายแล้วหรือ

⁴⁵ เมื่อปิลาตรู้จากนายร้อยว่าพระเยซูตายแล้ว เขาก็อนุญาตให้โยเซฟนำพระศพไปได้⁴⁶ โยเซฟซื้อผ้าลินินมา เขานำพระศพลงมาจากกางเขน ห่อพระศพด้วยผ้าลินินและวางพระศพไว้ในอุโมงค์ที่สกัดจากหิน แล้วเขาก็กดหินก้อนหินปิดทางเข้าอุโมงค์ไว้⁴⁷ มารีย์ชาวมักดาลาและมารีย์มารดาของโยเสสได้เห็นสถานที่ที่เขาฝังพระศพพระเยซูไว้

Chapter 16

¹ เมื่อวันสะบาโตผ่านไปมารีย์ชาวมักดาลา มารีย์มารดาของยากอบ และสะโลเมซื้อเครื่องหอมมาเพื่อ香油พระศพพระเยซู² เวลารุ่งเช้าของวันต้นสัปดาห์ พวกนางก็ตื่น พวกเธอก็มาที่อุโมงค์

³ พวกเธอพูดกันว่า "ใครจะเป็นคนกลิ้งก้อนหินออกจากปากอุโมงค์ให้กับพวกเรา?"⁴ เพราะว่าเป็นหินก้อนใหญ่มาก เมื่อพวกเธอมองขึ้นไป พวกเธอก็เห็นว่าก้อนหินนั้นก็ถูกกลิ้งออกไปแล้ว

⁵ เมื่อพวกเธอเข้าไปในอุโมงค์ ก็เห็นชายหนุ่มคนหนึ่งสวมเสื้อคลุมยาวสีขาว นั่งอยู่ทางด้านขวา แล้วพวกเธอก็ตกตะลึง⁶ ชายหนุ่มคนนั้นบอกพวกนางว่า "อย่ามัวตะลึงอยู่เลย พวกท่านมาหาพระเยซูชาวนาซาเร็ธผู้ทรงถูกตรึงที่กางเขนขึ้นะ พระองค์ทรงเป็นขึ้นมาแล้ว พระองค์ไม่ได้อยู่ที่นี้ จงดูที่ที่วางพระศพของพระองค์เถิด⁷ แต่จงไปบอกกับเหล่าสาวกและเปโตรว่า 'พระองค์ได้ล่วงหน้าพวกท่านไปที่กาลิลีแล้ว พวกท่านก็จะได้เห็นพระองค์ที่นั่น ตามที่พระองค์ตรัสกับพวกท่านไว้แล้ว'"

⁸ พวกเธอจึงออกไปและวิ่งไปจากอุโมงค์ ทั้งกลัวจนตัวสั่นและประหลาดใจ พวกเธอไม่บอกเรื่องนี้กับใครเลยเพราะว่าพวกเธอกลัว

⁹ ครั้นรุ่งเช้าวันต้นสัปดาห์ หลังจากที่พระองค์ทรงเป็นขึ้นมาแล้ว พระองค์ปรากฏแก่มารีย์ชาวมักดาลาคนแรก ซึ่งเป็นผู้ที่พระองค์ขับผ้อออกเจ็ดตน¹⁰ เธอจึงไปหาและบอกกับบรรดาคนที่เคยอยู่กับพระองค์ ในขณะที่คนเหล่านี้กำลังเศร้าโศกและร่ำไห้อยู่¹¹ เมื่อพวกเขาได้ยินว่าพระองค์ทรงพระชนม์อยู่ และมารีย์ได้เห็นพระองค์แล้ว แต่พวกเขายังไม่เชื่อ

¹²ภายหลังพระองค์ทรงปรากฏกายอีกรูปหนึ่งแก่สาวกสองคน เมื่อเขากำลังเดินทางออกไปนอกเมือง¹³ พวกเขาจึงไปและเล่าเรื่องนี้ให้เหล่าสาวกที่เหลือฟัง แต่คนเหล่านี้ก็ไม่เชื่อพวกเขา

¹⁴หลังจากนั้นพระองค์ทรงปรากฏกับสาวกสิบเอ็ดคน ในขณะที่พวกเขากำลังเอนกายกันอยู่ที่โต๊ะรับประทานอาหาร และพระองค์ทรงตำหนิพวกเขาเรื่องความไม่เชื่อของพวกเขาและใจที่ตื้อตึง เพราะพวกเขาไม่เชื่อคนที่ได้เห็นพระองค์หลังจากที่พระองค์ทรงเป็นขึ้นมาจากความตายแล้ว¹⁵ พระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า "จงออกไปทั่วโลก และประกาศข่าวประเสริฐต่อสิ่งทรงสร้างทั้งปวง"¹⁶ ใครเชื่อและรับบัพติศมาก็จะรอด และใครที่ไม่เชื่อจะถูกตัดสินโทษ

¹⁷หมายเหตุหลายประการจะเกิดขึ้นกับบรรดาผู้ที่เชื่อ คือโดยนามของเรา พวกเขาจะสามารถขับไล่วิญญาณชั่วทั้งหลาย พวกเขาจะพูดในภาษาใหม่ๆ¹⁸ พวกเขาสามารถจับงูด้วยมือเปล่า และแม้ว่าพวกเขาตีมยาพิษก็จะเป็นอันตรายแก่พวกเขา พวกเขาจะวางมือบนคนป่วย แล้วคนเหล่านั้นก็จะหายดี"

¹⁹หลังจากที่องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ตรัสกับพวกเขา พระองค์ก็ถูกรับขึ้นไปบนฟ้าสวรรค์และประทับนั่งที่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้า²⁰ เหล่าสาวกจึงออกไปและเทศนาในทุกๆ ที่ องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงทำงานร่วมกับพวกเขา และรับรองพระดำรัสของพระองค์โดยหมายสำคัญที่เกิดขึ้นกับพวกเขา